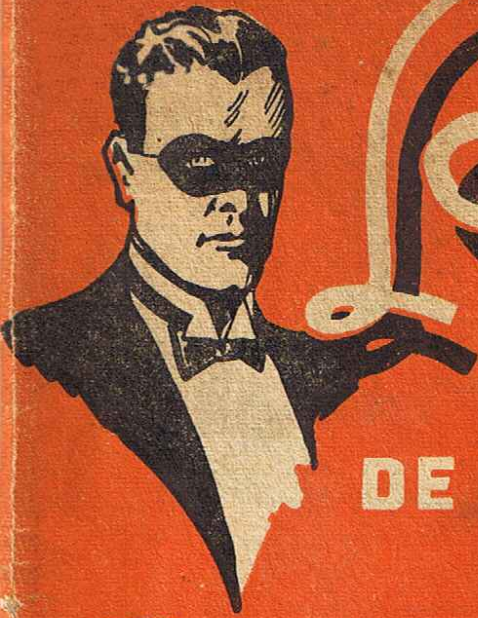

NIEUWE AVONTUREN

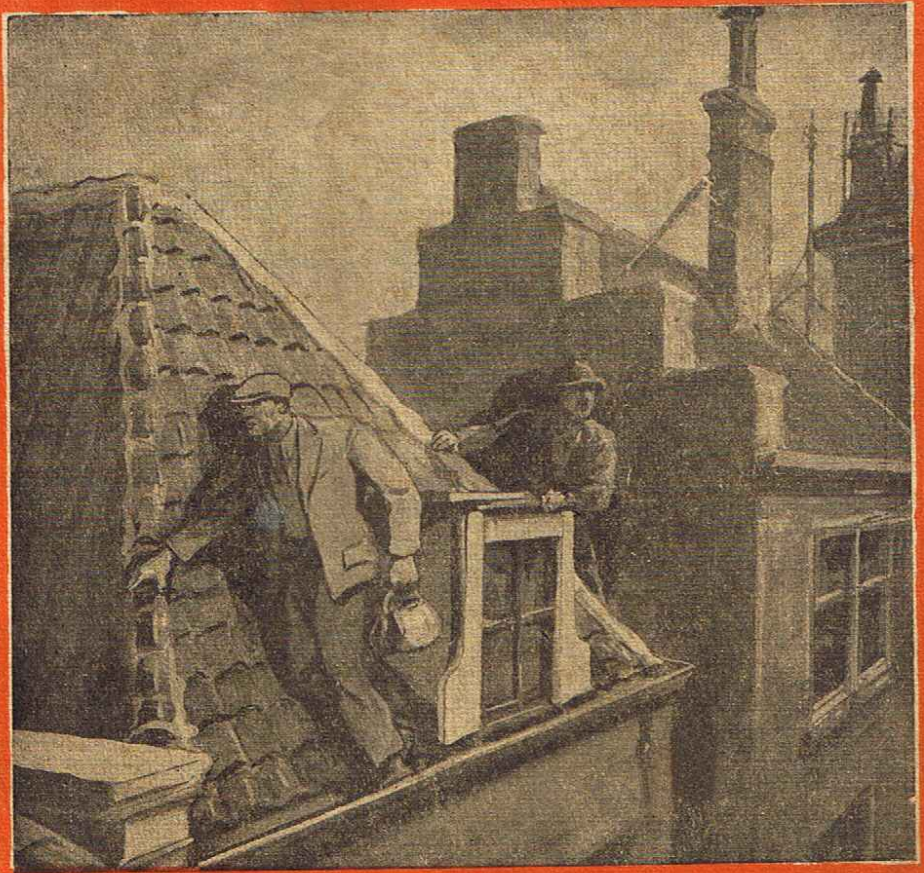
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Verliefde Juwelier

Nr 2159

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Verliefde Juwelier

HOOFDSTUK I

MEN PRAAT OVER JUWELEN

Sedert enige dagen werd er op de beurs te Londen druk gesproken over een zeer grote partij diamanten, welke te Rome in commissie waren gegeven door een geheimzinnig Russisch personage, dat zich zoveel mogelijk achter de schermen scheen te willen houden,

maar in wie men een agent van een der weinige leden van het geslacht Romanoff vermoedde, aan wie het gelukt was, hun leven in veiligheid te brengen, toen het ongelukkige tsarengeslacht door de Bolsjewisten naar Jekaterine-

burg werd vervoerd, om daar later als beesten te worden afgeslacht.

Wel wist men met nauwkeurigheid de naam te noemen van de firma, aan wie dit geheimzinnig personage de kostbare diamanten in commissie had gegeven, namelijk de heren Ponci en Stefano, die een uitgebreide commissiehandel in edelgesteenten dreven, en wier naam tot zelfs in Londen in financiële kringen, maar vooral bij de juweliërs alom bekend was.

De een schatte de waarde op ongeveer 3.000.000 Lire, wel te verstaan de ongedevalueerde van vóór de oorlog, een ander verklaarde, dat dit bedrag veel te laag getaxeerd was, en dat de kostbare stenen tezamen een waarde van minstens een half miljoen pond sterling vertegenwoordigden.

Met juistheid kon echter niemand iets zeggen, om de eenvoudige reden, dat niemand de diamanten gezien had, en dat de heren Ponci en Stefano tot dusverre een streng stilzwijgen in acht hadden genomen aangaande de kostbaarheden.

Zeker, er waren in Londen wel een dozijn juweliërs aan te wijzen, rijk genoeg, om de collectie te kunnen aankopen, maar ook zij zouden zich nog wel eens bedenken.

In ieder geval zou men de juwelen eerst willen bezichtigen, of althans nauwkeurige inlichtingen en beschrijvingen ontvangen.

Gold het hier inderdaad de familie-diamanten van de Romanoffs, dan was een nadere beschrijving overbodig, want iedere juwelier, die naam waardig, kende alle juwelen die in handen waren van de leden der Europese vorstenhuizen, onverschillig of zij nog regeerden, of reeds door de revolutie waren weggevaagd.

Onder de personen, die niet weinig belang stelden in deze geruchten, bevonden zich ook natuurlijk John Raffles en zijn onafscheidbare vriend, Charles Brand.

De Gentleman-Inbreker had zich een week rust gegund, na enige vrij gevaarlijke avonturen, en was nu be-

zield met nieuwe ijver, en het verlangen naar nieuwe heldendaden.

Het was in de ochtend van een mooie zomerdag, toen de beide vrienden tegenover elkaar zaten in de zonnige, grote eetkamer van een fraai huis in de Cromwell Street.

Raffles was die morgen blijkbaar uitstekend gehumeurd, hij had zich het ontbijt goed laten smaken, dat enige tijd te voren was opgediend door Gaston, de grijze, trouwe kamerbediende, die reeds lange jaren in dienst was van Zijne Lordschap, zonder ooit het minste vermoeden te hebben gekoesterd van zijn ware identiteit.

Hij had zich nu achterover in zijn stoel laten vallen, en hield zijn grijze, doordringende ogen strak gevestigd op het gelaat van Brand.

— Iets naders omtrent de diamanten? vroeg Raffles toen, met een lange haal aan zijn sigaret.

— Ik heb verscheidene beursmensen gesproken, die geacht kunnen worden op de hoogte te zijn, maar zij wisten niet veel bizonders mede te delen.

— Het is toch nog altijd niet bekend, van wie de diamanten eigenlijk afkomstig zijn?

— Neen. Daaromtrent tast men nog altijd in het duister.

— Maar als Ponci en Stefano de stenen willen verkopen, dan zullen zij ze ten slotte toch moeten laten zien, en dan zullen de juweliërs, die hun vak grondig kennen, ze gauw genoeg herkennen, dunkt mij.

— Algemeen gelooft men inderdaad, Edward, dat de diamanten hebben toebehoord aan een der grootvorsten, die ze bijtijds over de grens heeft weten te smokkelen, vóór de bolsjewisten er beslag op konden leggen.

— Maar die grootvorsten zijn tot de laatste toe vermoord! riep Raffles uit. Al de broeders van de zwakke, beklagenswaardige Tsaar hebben zijn lot moeten delen. Maar laten wij niet afdwalen. Ik zou wel eens willen weten, hoe die diamanten veilig over de Italiaanse grens zijn gekomen.

— Het is toch niet mogelijk, Edward, dat een van de grootvorsten, wie dan ook, het onheil heeft zien aankomen, en bijtijds de diamanten in veiligheid heeft weten te brengen, of het heeft laten doen.

— Eigenlijk gezegd, komt het er ook weinig op aan, Charles, hernam Raffles schouderophalend. De hoofdzaak is, dat de stenen thans bij Ponci zijn en dat ik al mijn best zal doen, ze van eigenaar te doen veranderen.

— Het zal ditmaal heel, heel moeilijk zijn, zei Brand hoofdschuddend. Ponci en Stefano staan er voor bekend, dat hun kluisen in stevigheid en veiligheid niet onderdoen voor die van de Bank van Engeland. Men acht het algemeen zo goed als onmogelijk, bij hen in te breken.

— Is het dan al eens geprobeerd? vroeg Raffles droogjes.

— Dat niet! Maar daarin zie ik het bewijs, dat de heren inbrekers het verloren moeite achten, zulk een poging te ondernemen. De alarminrichting moet het volmaakte benaderen, en zelfs al zouden alle schellen weigeren, dan zou het nog volkomen onmogelijk zijn, de zware deuren van beton en staal aan te tasten, tenminste wanneer men geen zware dynamietlading zou willen gebruiken, en dat is niet geheel en al zonder gevaar voor degenen, die er gebruik van maken.

— Intussen, Charles, moet die deur toch op de een of andere wijze geopend kunnen worden.

— Dat spreekt vanzelf, maar er is heel wat voor nodig, vóór het zover is. Er is geen sprake van, de deur met de hand open te trekken, dat geschiedt, naar ik vernomen heb, door middel van een druginrichting, aangedreven door waterkracht en electriciteit. Maar het helpt natuurlijk niets of men aan de hefbomen draait, zolang men het slot niet heeft weten te openen. Neen, waarlijk, Edward, het zou volstrekt nutteloze arbeid zijn, je zoudt je tijd vruchteloos besteden, wanneer je wilde trachten, daar binnen te dringen. Je weet, dat ik de grootste bewonde-

ring koester voor je bekwaamheid, brandkasten te openen, die... aan iemand anders toebehoren, maar aan alles is een grens. En nu heb ik nog niet eens gesproken van de bewaking, die zodanig is ingericht dat er altijd minstens twee mannen in de onmiddellijke nabijheid van de safe aanwezig zijn. Natuurlijk zou het ook hun onmogelijk zijn daarbinnen te gaan, zonder een sleutel, en zonder het geheim van het letterslot te kennen.

Raffles had glimlachend toegelisterd, en zei nu:

— Je hebt me wel niet overtuigd, Charles, maar je weet, hoe gemakzuchtig ik ben, en hoe gaarne ik altijd de minst bezwaarlijke weg volg. Welnu, ik erken, dat de kluis van de heren Ponci en Stefano inderdaad heel moeilijk te forceren is; ik ga zelfs verder, en ik geloof oprecht, dat het bijna onmogelijk genoemd mag worden, bijna, versta me goed! Een grotere concessie doe ik niet. En als je mij maar een paar weken kon geven, om daarginds een en ander nauwkeurig te bestuderen, dan geloof ik, dat ik, zonder groot-spraak, je zou kunnen tonen hoe geen enkele kluis ter wereld volstrekt on-aantastbaar is. En de reden daarvan ligt voor de hand; een kluis is een voorwerp, om er iets in te bewaren, en zij moet dus noodzakelijk een ingang hebben, of het nu een valdeur, een rolluik, of een gewone draaideur is. De deur, mijn waarde, is ten alle tijden de zwakke plek geweest van iedere brandkast en ook van een kluis, die toch feitelijk niets anders is dan een brandkast in het groot. Vraag het maar eens aan alle brandkastenfabrikanten, en zij zullen het bevestigen. Behoefde men geen deuren in een brandkast te maken, ja, dan had men niets anders te doen dan een ronde, holle kogel te vervaardigen met massieve wanden van een paar voet dik, die zelfs aan de beste werktuigen weerstand kunnen bieden. Die drommelse deur, Charles, die is de nachtmerrie van alle brandkastenfabrikanten. En wat de bewaking betreft, wel, die

wordt toch slechts aan mensen toever trouwd, nietwaar? En ook mensen hebben hun zwakheden, die men slechts behoeft te vinden. Ik zie niet in, waarom ik moet aannemen, dat de bewaker van een safe feilloos moet zijn, het type van een mens, zoals hij eigenlijk zijn moest! Welnu, door de zwakheden uit te buiten moet men er ten slotte in slagen, tot in het binnenste der safe door te dringen!

— Wel te verstaan, Edward, als men het geheim van letterslot kent.

— Dat spreekt vanzelf! beaamde Raffles. Als men dat niet kent, is alle moeite vruchteloos, omdat er geen ander middel is, zulk een zware deur, die soms een paar ton weegt, open te krijgen, maar ook dat geheim is te doorgronden; er bestaan geen ondoorgrondelijke geheimen, Charles! En toch, ik zal deze weg niet inslaan, om geen enkele andere reden dan dat hij te lang is. Zeer waarschijnlijk worden de juwelen reeds binnen een week verkocht, want er zullen zich natuurlijk gegadigden voor doen, en die tijd is voor mij te kort om een studie van het onderwerp te kunnen maken. Wij zullen dus een andere weg moeten inslaan!

— Ik ben nieuwsgierig naar wat je denkt te doen, Edward, zei Brand, de ellebogen op de tafel gesteund, en de kin in de handen begraven.

— Het is niet heel ingewikkeld, mijn jongen, zei Raffles schouderophalend. Wanneer men juwelen koopt, en men woont in Londen, dan moeten ze vervoerd worden, en hierbij hebben wij alweer een zwakke plek. Niets is zo gevaarlijk als het overbrengen van juwelen. Men kan ze bewaren in een portefeuille in een binnenzak, in een geheime tas, tegen de binnenzijde van zijn jas genaaid, in een actentas, een reisvalies, werkelijk veilig zijn zij nergens. Men leest in de laatste tijd herhaaldelijk van juwelendiefstallen, die in de trein hebben plaats gehad, en menigmaal gaat het daarbij om bedragen van honderdduizenden. Welnu, ik zal de laatste zijn, die mijn daarover

verbaast, want ik weet uit ervaring, dat trein en boot, mits men slechts over wat tijd kan beschikken, de gunstigste plekken zijn, welke men zich kan indenken, om zich van de kostbare zaken meester te maken, met uitzondering misschien van een hotel! Maar ook dan moet een dief volkomen tot in de bijzonderheden op de hoogte zijn van de omstandigheden, waaronder het vervoer van de juwelen zal plaats hebben. En ik erken, dat is het moeilijkste gedeelte van zijn taak. In dit geval is er mij veel aan gelegen, te ontdekken, wie de juwelen zullen kopen. Daarom juist had ik je gevraagd, een oogje in het zeil te houden, en goed na te gaan, wat men op de Beurs alzo zegt, en vooral bij de grote juweliers!

— Ik zal je zeggen wat ik weet, Edward. Men mompelt, dat zich te Amsterdam reeds een consortium heeft gevormd, dat over een zeer groot kapitaal beschikt, en het plan heeft de gehele verzameling diamanten aan te kopen. Men zegt verder, dat Ponci en Stefano blijkbaar wel oren hebben naar het aanbod, door dit consortium gedaan.

— En heb je de waarheid van dat gerucht kunnen nagaan?

— Nog niet, maar ik hoop het in de loop van deze dag nog te doen.

— Wat zijn je plannen als het waarheid mocht blijken te zijn?

— Natuurlijk vertrekken wij dan onmiddellijk naar Amsterdam, en trachten ons daar op de hoogte te stellen. Wel, het zal mij een genoegen zijn, die mooie stad weer eens te zien, die voor mij altijd grote aantrekkelijkheid heeft gehad, ook als toerist.

— En verder?

— Verder? De rest wijst het van zelf uit. Wij zullen de heren eenvoudig nareizen, wij vergezellen hen desnoods naar Rome, wij trachten achter hun plannen te komen, en wij handelen dienovereenkomstig. Eenmaal zullen zij terug moeten keren, met de diamanten in hun bezit, en dan hoop ik mijn slag te kunnen slaan.

— Het is mij echter niet recht duidelijk, Edward, hoe je de plannen van de Amsterdamse diamantenhandelaars tracht te ontdekken, vervolgde Brand, na even te hebben nagedacht.

— O, daar zijn wel middelen op, her nam Raffles met een geruststellend gebaar. Je hebt natuurlijk wel eens van de diamant-beurs gehoord, waar die heren meestal bijeenkomen, en het kan toch niet zo moeilijk zijn, daar iets van hun plannen te vernemen. Ik versta genoeg van de taal van Vondel om alles te begrijpen, wat daarin gezegd wordt. Het spreken gaat mij een beetje minder goed af, maar ik ben toch nog nooit een Hollander tegen gekomen, die niet aanstonds begreep, wat ik bedoelde.

Raffles was opgestaan, rekte zich eens flink uit, keek door het grote, openstaande raam in de tuin, waar alles groeide en bloeide, en waar de tuinman bezig was de paden te harken, en riep toen uit:

— Het is verrukkelijk weer, Charles. Wij moesten voor het ogenblik de zaken maar eens een paar uur laten rusten, en eens kijken hoe het op de Theems is. Ik denk dat wij al heel wat roeiboten, beilschuiten en motorbootjes op het water zullen zien. Wees zo goed om Henderson te waarschuwen, opdat hij de motorboot gereed maakt, ik heb er behoefte aan mijn longen met frisse lucht te vullen.

HOOFDSTUK II

NAAR AMSTERDAM

Diezelfde avond nog kon Brand, die de gehele namiddag buitenshuis had doorgebracht, Raffles zekerheid geven aangaande de zaak van de diamanten.

Het stond vast dat zich juist de dag te voren te Amsterdam een consortium had gevormd, bestaande uit vijf commissionairs in diamanten, en dat hun bod op de juwelen reeds door Ponci en Stefano was aangenomen, zodat de Londense juweliers zich verder geen moeite meer behoefden te geven.

Wilden zij de diamanten toch nog in hun bezit krijgen, dan zouden zij zich meteen moeten wenden tot de Amsterdamse heren, die ze hun zeker wel zouden willen afstaan, tegen een behoorlijke winst.

Niet zodra had Brand dit aan Raffles medegedeeld, of deze maakte zijn toebereidselen.

Het was iets voor zeven uur, toen Brand zijn rapport uitbracht aan de Gentleman-Inbreker, en een uur later, nadat zij snel gedineerd hadden, bevonden de beide vrienden zich op weg naar Queensborough, gezeten in een der snelste auto's waarover Raffles beschikte, en die bestuurd werd door James Henderson, zijn trouwe chauffeur, die reeds aan talrijke avonturen van de Grote Onbekende, en dan de gevaarlijkste, had deelgenomen.

Raffles was voornemens gebruik te maken van de nachtboot, die van Queensborough op Vlissingen vaart.

Zij bereikten eerstgenoemde havenplaats nog juist bijtijds, om de auto te doen inladen en zich in te schepen.

Zoals steeds bij dergelijke ondernemingen, had Raffles zijn naam veranderd, evenals die van Charles Brand.

Zij reisden thans als rijke toeristen, en hun verschijning aan boord kon in dit seizoen volstrekt geen verwondering baren.

Weliswaar werd er van de nachtboot bijna uitsluitend gebruik gemaakt door zakenlieden, die zo weinig mogelijk tijd wilden verliezen, en de nacht al reizende doorbrachten, maar toch bevonden zich met hen een dozijn andere reizigers aan boord van het comfortabel ingerichte schip, die louter voor hun genoegen reisden.

De boot vertrok om half tien in de avond, en men rekende er op, dat zij de volgende ochtend, om half vijf te Vlissingen zou aankomen.

Het was een veruikelijke nacht, en slechts met moeite konden Raffles en Brand besluiten, hun plekje bij de verschansing te verlaten, teneinde althans enige uren nachtrust te genieten.

Toen zij om vier uur door de hofmeester gewekt werden, en, na snel hun toilet gemaakt te hebben, het dek betraden, was de zon juist opgekomen en de Zeeuwse kust was in het zicht.

Een kwartier later waren de torens van Vlissingen duidelijk te zien, en nauwkeurig op tijd meerde de Kanaalboot aan haar steiger.

De loopplanken werden uitgelegd, en de reizigers konden zich, nadat hun bagage gevisiteerd was, aan wal begeben.

Raffles en Brand hadden met opzet alleen het allernoodzakelijkste meeegenomen, uitsluitend handbagage, teneinde zo weinig mogelijk in hun bewegingen belemmerd te worden.

De beide vrienden hadden een wandeling langs de prachtige kade gemaakt, zij hadden het standbeeld van Michiel Adriaanszoon de Ruijter bezichtigd, en zij hadden hun ontbijt gebruikt in een van de hotels aan de haven, die op het internationale reizigersvervoer zijn ingericht, en dag en nacht open blijven.

Het was ongeveer acht uur in de ochtend, en alles beloofde een verrukkelijke dag, toen de drie mannen in de auto plaats namen, welke intussen onder het wakend oog van Henderson, de reusachtige chauffeur, aan een tafel, op de vaste wal was neergezet.

Daar Raffles hier de weg uitmuntend kende, was hij het, die het eerst aan het stuurwiel plaats nam, terwijl Brand naast hem ging zitten, en James Henderson de gehele wagen voor zich alleen kreeg.

Zonder zelfs naar de weg behoeven te vragen, sloeg Raffles de weg in naar Middelburg, een afstand van iets meer dan zes en een halve kilometer.

Vandaar ging de tocht naar Arnhem, en even later moesten zij de brug over het Sloe passeren, het brede water, dat Walcheren van Beveland scheidt.

Zonder zich ergens op te houden, snelde de auto langs de fraaie straatweg op Goes toe, om vandaar over Schore en Kruiningen, Krabbendijke

en Rillandbath de smalle landtong te bereiken, welke Beveland verbindt met de provincie Noord-Brabant.

De beide vrienden hadden al die tijd weinig gepraat, want al hun aandacht was voor het landschap, hetwelk zij doorkruisten, en hetwelk voor de beide Engelsen wel grote bekoring moest hebben met zijn sappige weiden, zijn polders, zijn dijken en zijn vaarten, die hier en daar zelfs boven het peil van de polders lagen, waarin honderden koeien rustig stonden te grazen of lagen te herkauwen.

Het was ongeveer één uur in de namiddag, toen de auto Bergen op Zoom binnenreed.

En in dit schilderachtige, oude stadje, met zijn mooie, middeleeuwse toegangspoorten, besloot Raffles halt te houden om er te lunchen.

Raffles reed dus de grote auto naar het Marktplein, waar hij voor een der grote hotels stil hield.

Terwijl Henderson, na snel de maaltijd genuttigd te hebben, de auto naakte en het benzinereservoir liet bijvullen, namen Raffles en Brand voor een der grote ramen der restauratiezaal plaats, en lieten daar hun lunch serveren.

Maar nu werd de tocht snel voortgezet, over Roosendaal naar Breda.

Zonder zich hier op te houden, zette Raffles de reis voort, en om drie uur in de namiddag werd het veer tegenover Gorinchem bereikt.

Hier werd de auto overgezet, en onverwijld werd de tocht naar Holland vervolgd, totdat om vijf uur in de namiddag Rotterdam werd bereikt.

Daar Raffles het er op gezet had, Amsterdam zo spoedig mogelijk te bereiken, hield hij zich ook in de grote koopmansstad niet langer op dan om met een vluchtige blik de heropbouw gade te slaan, die na het grote bombardement in 1940 al aardig vorderde.

En dwars door een der schoonste gedeelten van Zuid-Holland over Delft, den Haag, Leiden en Haarlem ging het verder, totdat, om half zeven in de

avond, de auto Amsterdam binnenreed.

— Nou zou ik wel eens willen weten, waar wij eigenlijk gaan logeren? riep Brand uit, zodra de eerste huizen van de stad in het zicht kwamen.

— In het Amstel-Hotel, mijn waarde, antwoordde Raffles. Eigenlijk is het een schande, dat de secretaris van Lord William Aberdeen dat niet eens weet! Ik zal het je echter maar vergeven. Ik heb reeds gisteravond kamers besteld.

De tocht werd dus voortgezet, en zonder dat hij ooit naar de weg behoefde te vragen, reed Raffles langs de kortste weg naar het Amstel-Hotel.

De auto werd neergezet in de garage, die bij het hotel behoorde, en aanstonds begaven de beide vrienden zich naar hun kamers, teneinde zich wat op te frissen, alvorens zich naar de eetzaal te begeven.

Daar zij wel begrepen, dat zij die avond weinig meer zouden kunnen uitrichten, behoefden zij zich volstrekt niet te overhaasten.

Het was nog volop dag, toen de beide vrienden de eetzaal binnentraden en daar zij een tafel hadden kunnen veroveren dicht bij een der ramen, die op de Amstel uitzagen, konden zij genieten van 't vrolijke schouwspel, hetwelk de rivier op dat ogenblik opleverde, overdekt als zij was met een grote menigte gepaviseerde wherry's, zeiljachten en motorbootjes; blijkbaar werd er die dag een waterfeest gegeven.

Toen de twee vrienden gedineerd hadden, deed Raffles het voorstel, nog een wandeling te gaan maken, hetwelk gretig door Brand werd aanvaard.

Toen zij het hotel verlaten hadden, en samen over de Hogesluis liepen, begon Raffles, even stilstaand, om zijn blikken stadwaarts over het glinsterende water te laten dwalen:

— Ik geloof niet dat er veel steden zijn, Charles, die ik niet bezocht heb. Ik bewonder er velen, maar ik blijf er bij, er is geen enkele andere stad, die, in schilderachtigheid met Amsterdam

kan wedijveren, wegens de vele grachten waardoor dat gedeelte doorsneden wordt. Ook Venetië is zeer schoon, maar het is een andere soort van schoonheid. Kom mee, juist op dit ogenblik, nu de zon op het punt staat achter de huizen te verdwijnen, zijn de Amsterdamse grachten het mooiste.

De beide vrienden zetten hun weg voort en liepen langzaam in de richting van de Utrechtse straat, welke zij geheel ten einde gingen, stil staande op iedere brug, teneinde van het gezicht op de stille, in de laatste zonnestralen zich koesterende grachten, te genieten.

Bijna anderhalf uur bleven zij rondkuieren, steeds in de oude stad, totdat de duisternis volkomen gevallen was; het was bijna tien uur, toen zij hun hôtel weer bereikten.

Henderson, die verlof had gekregen eveneens een wandeling te maken, was zoëven teruggekeerd, en wachtte in zijn kamer de bevelen van Zijne Lordschap af.

En daar het enige bevel luidde: «Slapen gaan», zo duurde het niet lang of het drietal had zich ter ruste begeven.

De volgende ochtend was Raffles weer vroeg op de been.

Hij begon met een verfrissend bad te nemen; in de eetzaal trof hij Brand aan, die zich eveneens reeds gekleed had.

Het was nog zeer eenzaam in de grote zaal, en de twee vrienden konden dus ongestoord met elkaar praten.

Raffles roerde zwiingend met zijn lepeltje in zijn thee, in gedachten verdiept en begon toen:

— Je weet natuurlijk niet, wanneer die heren van het consortium naar Rome vertrekken?

— Neen, dat kon men mij niet zeggen.

— Ken je hun namen?

— Die werden tot het laatste ogenblik geheim gehouden, naar men mij verzekerde.

— Zijn het allen Hollanders?

— Ook dat staat niet vast, maar men meende, dat een Belg en een Duitser aan de combinatie zouden deelnemen.

— Zo mag ik het horen. Dat bewijst althans, dat er verbetering op til is, als de wolf en het lam samen vriendschap sluiten. Ik heb het altijd wel gezegd: waar handelsbelangen op het spel staan, schijnt de ergste vijandschap eensklaps te bedaren. Nu, het zal in de eerste plaats zaak zijn, er achter te komen, wie de deelnemers aan het consortium zijn, wanneer zij vertrekken, en wat verder hun plannen zijn. Ik kan niets ondernemen, als ik dat niet nauwkeurig weet.

— Maar hoe kom je dat te weten, kwam Brand hoofdschuddend. Je kunt je toch bezwaarlijk op de Diamantbeurs laten aandienen als graaf Palmhurst, onder welke naam je je hier in het vreemdelingenregister hebt laten inschrijven, met het verzoek, je even op de hoogte te willen stellen. Ik vrees dat dat verzoek zonder meer zou worden geweigerd.

— Dat spreekt van zelf, Charles! Zij zullen hun plannen geheim willen houden, al was het maar omdat er wel geen schriftelijke overeenkomst zal bestaan, en zij de vrees koesteren, dat de heren Ponci en Stefano zullen bezwijken voor het verleidelijk aanbod van anderen, die nog meer dan zij voor de juwelen willen betalen!

De beide vrienden zwegen een ogenblik, en toen hernam Brand, terwijl hij de schouders ophaalde:

— Dan moet ik erkennen, dat ik niet goed kan inzien, hoe je je op de hoogte wilt stellen.

— Het zal werkelijk minder moeilijk zijn dan jij denkt, mijn waarde, antwoordde Raffles glimlachend. Als de heren van het consortium vergaderen dan doen zij dat natuurlijk op de Diamantbeurs. Voor dergelijke zaken wordt meestal een speciale zaal gereserveerd, en in zulk een zaal vindt men steeds een telefoon. Welnu, een vertrek waar en telefoon staat, kan voor een behendig man geen geheim hebben. De electriciteit is een verra-

derlijke natuurkracht, mijn jongen. Maar als men haar weet te temmen, dan bewijst zij ons voortreffelijke diensten.

— Ik weet wel, waar je heen wilt, Edward, maar om een telefoontoestel een gesprek te laten overbrengen, moet men het toch eerst veranderen.

— Of men kan zelf een telefoontoestel aanbrengen, hernam Raffles bedaard.

— Zonder dat iemand het merkt?

— Natuurlijk! Kom, kom, ben je dan geheel vergeten, dat wij nog niet eens zo heel lang geleden iets dergelijks gedaan hebben op het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Londen? kwam Raffles verwijtend.

— Dat vergeet ik niet, Edward, maar ik herinner mij tevens, dat daar de omstandigheden, hoe vreemd het ook moge klinken, veel gunstiger waren. Je had een volle week besteed om het gehele gebouw grondig te leren kennen en die tijd was nodig ook. Maar nu hebben wij geen week tijd, vergeet dat niet.

— Ongetwijfeld, maar daar staat tevens, dat de Amsterdamse diamantbeurs veel kleiner is, en dus gemakkelijker en vlugger te onderzoeken! Wij zullen echter geen tijd verliezen, maar aan het werk gaan. Wij zullen de microfoon gereed houden, en als ik eenmaal de ligging van de vergaderzaal nauwkeurig weet te bepalen, dan is het overige kinderspel.

— En verondersteld, dat je je moet vermommen.

— Dat zal niet zo moeilijk zijn, hernam Raffles. Het is zacht weer, en er zijn hier genoeg onbebouwde terreinen, naar ik vernomen heb, waar het heel gemakkelijk is, van kleding te verwisselen. Daar Henderson met de auto in het hotel blijft, zal men zich hier volstrekt niet ongerust maken, wanneer wij eens een nacht uitblijven. Wij kunnen de nodige kleren gemakkelijk krijgen bij een der vele uitdragers, waaraan Amsterdam zo rijk is, en wij geven voor, dat het voor een

bal masqué, voor een liefhebberijtooneel of voor iets dergelijks is.

Raffles was opgestaan, en had zijn half opgerookte sigaret door het openstaande raam geworpen.

— Ben je klaar? vroeg hij.

— Ik ben tot je dienst, Edward, en ik wil het niet onder stoelen en banken steken, dat ik er nieuwsgierig naar ben, hoe je in dit geval te werk denkt te gaan, onder zulke moeilijke omstandigheden.

HOOFDSTUK III

DE MICROFOON

Na hoed en overjas van hun kamer te hebben gehaald, verlieten de beide vrienden het hotel.

Begiftigd met een bewonderenswaardig geheugen, dat hem zelfs de weg deed terug vinden in een stad, die hij slechts enkele keren bezocht had, behoefde Raffles niet naar de weg te vragen, maar hij sloeg aanstonds de Sarphatistraat in, en enige minuten later bevonden de beide vrienden zich op het Weesperplein.

Zij wandelden langzaam voort onder de oude bomen, die een der beide zijden van het plein beschaduwden, terwijl zij de blik strak gevestigd hielden op het grote gebouw van rode baksteen.

— Nog slechts weinige jaren geleden, Charles, ik herinner het mij nog zeer goed, stonden er op diezelfde plek oude, schilderachtige huisjes, waar-schijnlijk niet comfortabel bewoon-

baar, maar welke op de plek heel wat beter deden, dan dat gebouw, ofschoon het op zichzelf niet eens zo kwaad is. Zij hebben echter plaats moeten maken voor dit gewrocht van de moderne handelsgeest, zoals, helaas, het overal in de wereld gaat, tot zelfs in het schone Parijs toe, waar zich, in het mooiste gedeelte van de stad, een reusachtige handelswijk gaat vormen, met al den aanleve daarvan. Maar nu zullen wij eens gaan kijken, hoe het gebouw er van binnen uitziet.

— Zal men er ons toelaten?

— Men zal ons nauwelijks opmerken, mijn jongen, antwoordde Raffles glimlachend. Het is daarbinnen juist een bijenkorf. Men vindt er altijd honderden lieden, juist in deze tijd, nu de werkloosheid onder de diamantbewerkers angstwekkende afmetingen heeft aangenomen. Daar is het dat zij hun boekjes moeten laten afstempe-

len, en hun uitkeringen ontvangen, en in de grote zaal, achter welker ramen je die mannen ziet zitten, vol aandacht gebogen over iets, dat op een klein papiertje voor hen ligt uitgespreid, worden zaken verhandeld, zaken, die dagelijks in de tienduizenden lopen.

— Men zou zeggen, dat je er meer bent geweest? vroeg Brand op verwonderde toon.

— Zo is het ook! antwoordde Raffles. En ik deed het niet louter voor mijn genoegen, ik bezocht dat gebouw zoals een herenboer een landbouwtenoonstelling, een pluimveefokker een ornithologische expositie bezoekt. Waar diamanten zijn, daar word ik altijd heengetrokken! Ik had echter destijds niet de gelegenheid, het gebouw wat nauwkeurig in ogenschouw te nemen, daartoe hoop ik nu in staat te zijn.

— En als deze of gene vraagt, wat wij hier komen uitvoeren?

— Dan zoeken wij naar iemand, die daar een afspraak met ons heeft gemaakt. Maar let maar eens op, niemand zal ons die vraag stellen, behalve misschien de portier, en wij kunnen hem wel ontlopen.

Onder het spreken hadden Raffles en Brand het plein reeds overgestoken en thans gingen zij, tegelijk met enige heren, die blijkbaar grote haast hadden, door de draaideur het beursgebouw binnen.

Zij stonden nu in een tamelijk ruime vestibule, aan twee zijden waarvan zich talrijke loketten bevonden, waarvoor zich op dat ogenblik een paar dozijn mannen bevonden, die druk met elkaar in gesprek waren, in afwachting, dat de beambten achter het loket hen te woord zouden staan.

Links bevond zich de trap, die naar de hoger gelegen verdieping voerde en rechts tegenover de ingang waren een aantal deuren, van opschriften voorzien.

Tegenover de trap, links van de vestibule, bevond zich de kleine loge van de portier, die op dat ogenblik juist

belegerd werd door een viertal heren, die hem op levendige toon iets schenen te vragen.

Raffles maakte van dit gunstig ogenblik gebruik door Brand aan de mouw te trekken, en snel met hem de trap op te klimmen.

Een paar nieuwsgierige ogen volgden hen, maar verder werd er geen notitie van hen genomen, juist zoals Raffles verwacht had; men had in de diamantbeurs waarlijk wel wat anders te doen, dan zich te bemoeien met een paar vreemdelingen, die zeker uit nieuwsgierigheid een kijkje kwamen nemen, met de directie moesten spreken, of een handelsvriend kwamen opzoeken.

Spoedig hadden Raffles en Brand de eerste verdieping bereikt, en zij bevonden zich nu buiten het gezicht van de portier.

Een brede gaanderij liep aan alle zijden om de vestibule heen, en zij konden duidelijk het gewoel daar beneden waarnemen.

Zij passeerden een groot aantal deuren, die ieder een opschrift of een nummer droegen.

Daar zij zich thans niet meer behoefden te haasten, konden zij op hun gemak het gebouw van onder tot boven doorzoeken.

Herhaaldelijk kwamen zij klerken tegen, maar die hadden het allen veel te druk, om hen een vraag te stellen.

En eindelijk, op de derde verdieping, bleef Raffles glimlachend staan voor een deur, waarop het woord «Vergaderzaal» te lezen stond.

Hij wendde zich tot Brand, en vroeg:

— Je zult zeker wel genoeg Hollands kennen, om te weten, wat dat woord betekent?

Brand spande zich tot het uiterste in, maar toen moest hij bekennen, dat hij het niet begreep.

— Dit is de zaal, waar de vergaderingen gehouden worden, waarschijnlijk van aandeelhouders, bestuursleden en kopstukken uit de wereld der Diamantnijverheid, zei Raffles.

Hij keek een oogenblik om zich heen, en daar niemand te zien was, legde hij zonder aarzelen zijn hand op de kruik van de deur, en draaide die om.

— Wat doe je? riep Brand verschrikt.

— Ik wil eens zien, of er een schoorsteen is, Charles, antwoordde Raffles bedaard.

— Een schoorsteen? Wat wil je daar in 's hemelsnaam mee? Je wil je er toch niet in verbergen?

— Ik wil er wel iets in verbergen, maar niet mijzelf, Charles, antwoordde Raffles. Wacht maar even op mij, en geef je het air van een nieuwiglerige toerist, niemand zal dan argwaan krijgen, want men is er hier al aan gewend, dat vooral de Engelse en de Amerikaanse bezoekers niet aan hun eerste onbescheidenheid gestorven zijn.

En met deze woorden ging Raffles haastig het grote vertrek binnen, liep langs de zwarte eikenhouten tafel, en daarbij tevens voorbij de monumentale schoorsteen, ging op een der ramen toe, opende dit, stak het hoofd naar buiten, keek links en rechts en daarop naar boven.

Reeds na enige seconden trok hij het hoofd weer terug, sloot het raam, knikte vergenoegd, en begaf zich haastig weer naar de deur, waar Brand hem tamelijk ongerust wachtte.

Zodra hij weer op de brede omloop stond, en de deur gesloten had, maakte hij met een potlood een kleine aantekening in zijn zakagenda, en wendde zich toen glimlachend tot Brand met de opmerking:

— Wij kunnen nu wel gaan, mijn jongen, maar wij komen terug.

— Is je onderzoek dan nog niet vol-eindigd?

— Toch wel, ik weet wat ik weten wilde.

— Wat wil je dan nog in het gebouw doen?

— Er in wil ik niets doen, wel er op.

— Dat meen je toch niet? Wil je op het dak klimmen?

— Je hebt het geraden! Maar nu niet langer gepraat, wij zullen ons moeten haasten, want als het maar enigszins mogelijk is, wil ik hier weer terug zijn, voor de vergadering begint.

En met deze woorden trok hij Brand haastig met zich mee.

De beide mannen daalden de trap weer af, zonder dat men bijzonder op hen lette, en kalm zonder zich in het minst te overhaasten, verlieten zij de diamantbeurs.

Buiten gekomen, stond Raffles een oogenblik stil, en zei toen:

— Wij zijn hier juist in de buurt van de Jodenwijk, en ofschoon het karakter van deze buurt nadat de Joden daaruit door de Duitse bezetters zijn verdreven, veel is veranderd, zullen wij daar nog wel wat uitdragers vinden, die ons aan een werkkieel, een pet en aan een paar oude schoenen kunnen helpen.

— Maar onze eigen kleren, waar laten wij die?

— Wij kunnen die oude rommel er wel over heen aantrekken, en onze schoenen bij de koopman laten, om ze later terug te halen. Wij kunnen hem immers best op de mouw spellen dat wij Engelse detectives zijn. Wat kan het de man verder schelen, als wij hem betalen, wat hij vraagt, zonder af te dingen, dat wil zeggen, acht of tienmaal te veel? Kom maar gauw mee.

De beide mannen gingen de Weesperstraat in, en het duurde niet lang, of zij hadden op een der grachten een uitdrager gevonden, die aanstonds bereid was, hun tegen een goede betaling aan de nodige oude kleren te helpen, nadat zij hem hadden medegedeeld, dat zij detectives waren uit Londen, op zoek naar een gevaarlijk misdadiger.

Zij kregen zelfs verlof, in de woonkamer van de oude uitdrager hun ge-laatstrekken te veranderen, voor zover dat nodig was, kochten nog een oude handtas met oud, tamelijk verroest gereedschap van hem en lieten de man grijnslachend achter, zeer in zijn schik over het zaakje, dat hij zoëven gedaan had.

Die Engelsen waren toch nog zo kwaad niet!

Zodra de beide mannen weer op de gracht stonden, legde Brand zijn hand op Raffles' arm, en vroeg verschrikt:

— Moeten wij nu niet eerst naar het hotel terug?

— Om wat te doen?

— Om de microfoon te halen.

— Stel je gerust, Charles, die heb ik al bij mij.

En Raffles haalde glimlachend een klein pakje uit zijn werkjas.

Dadelijk hervatten de beide vrienden de terugweg.

Toevallig stond de portier van de diamantbeurs, met zijn handen op zijn rug, voor de draaideur, toen de beide mannen voorbij gingen; hij keek hen ook aan, maar het was aan de gehele uitdrukking van zijn gelaat duidelijk te zien, dat hij hen volstrekt niet herkende.

Raffles en Brand gingen dan ook ongestoord verder, zonder zich te overhaasten, terwijl zij goed acht gaven op de huizen, welke zij voorbij gingen.

Het duurde ook niet lang, of Raffles had er een ontdekt, waarvan de voordeur openstond, zoals het in deze buurt herhaaldelijk het geval is, van oudsher waren de Joden immers gastvrij, en leefden bij voorkeur onder de blote hemel, een gebruik, dat zich door de eeuwen heen schijnt te hebben gehandhaafd.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, ging Raffles op de open straatdeur toe:

— Is dat niet te gevaarlijk, Edward? vroeg Brand op zachte toon. Als men ons in dat huis eens aantreft, en vraagt wat wij er komen doen?

— Dan zeg ik, dat ik een werkmans ben, antwoordde Raffles bedaard. En denk je, dat men aan je spraak niet zal horen, dat je een vreemdeling bent?

— Neen. Zo zelfingenomen ben ik niet. Maar denk je soms dat in deze stad geen buitenlandse werklieden zijn? Maar mijn waarde vriend, het krioelt er van. Er zijn hier heel wat ondernemingen, opgericht door bui-

tenlanders, die hun eigen landgenoten in dienst hebben. Trouwens, men zal niet eens notitie van ons nemen, verondersteld, dat iemand ons tegenkomt. Ga maar mee!

En zonder aarzelen stapte Raffles het huis binnen, en besteeg, door Brand op de voet gevolgd, die een gevoel van onrust niet van zich af kon zetten, de steile, donkere trap.

De twee mannen passeerden een paar spelende kinderen, en dat was alles.

Vlug, maar zonder de minste overhaasting, liepen zij een duister portaal-tje over, en bestegen vervolgens alle trappen, zonder moeite te doen, hun schreden te dempen, en bereikten zo de zolderverdieping.

Hier pas stonden zij stil om een ogenblik uit te blazen.

— Neem mij niet kwalijk, Edward, maar die trappen herinneren mij aan het East End in onze stad.

— En zo zijn, helaas, bijna alle Amsterdamse huizen, zei Raffles glimlachend. Alleen in de moderne, comfortabel ingerichte huizen in de nieuwe wijken zijn de trappen breder en wat minder steil. Ik heb altijd gedacht, dat iedere Hollander door de natuur begiftigd was met een zintuig, hetwelk hem in staat stelde, zonder duizelig te worden, of zijn hals te breken, de trap van zijn huis af te dalen. Ik heb een paar eerwaardige vrouwelijke landgenoten gekend, die, zelfs na enige jaren hier te hebben gewoond, geen trap konden afgaan, of zij moesten zich eerst omdraaien, teneinde de afgrond niet te zien, die vlak voor hun voeten gaapte.

— Ik kan mij zeer goed in de goedstoestand van die Engelse dames verplaatsen, hernam Brand droogjes. Het is geschikt voor katten en ook voor acrobaten, maar voor gewone mensen is het een gruwel. Zijn wij nu haast waar we wezen moeten?

— Ja, wij kunnen geloof ik, niet verder. Daar zie ik een luik, met een ladder er tegen geplaatst, op die wijze

zullen wij wel op het dak kunnen komen.

Met deze woorden ging Raffles op de ladder toe, beklom haar, duwde het luik een weinig open, en wenkte toen Brand om hem te volgen.

Raffles zette het luik vast met het ingekeepte ijzer, en een ogenblik later klommen de twee mannen door de opening en bevonden zich op het dak. Zij lieten het luik zacht weer neer, keken om zich heen, en begonnen toen de tocht naar het vrij wat hoger gelegen dak van de diamantbeurs, hetgeen niet zonder gevaar was, daar de daken van grillige vorm en moeilijk beklimbaar waren.

Maar voor mannen, die in de Andes, het Hymalajagebergte, de Matterhorn en de Mont Blanc beklommen hadden, konden deze daken toch geen hinderpalen opleveren.

Zij klauterden er dan ook overheen, hun gereedschapstassen op de rug en toen kwam het moeilijkste gedeelte: de beklimming van het roodstenen gebouw, dat ver boven de omliggende huizen uitstak.

Zij vonden echter tot hun geluk een ladder, waarschijnlijk achtergelaten door een loodgieter.

Zij plaatsten de ladder tegen de gladde muur, en konden op deze wijze juist de rand van het dak bereiken.

Aanstands begaf Raffles zich naar de voorzijde van het gebouw, en nadat hij zich languit op het dak had uitgestrekt, en over de rand had heen gekeken, viel het hem niet moeilijk, de plaats te bepalen van het raam, hetwelk hij ongeveer een uur geleden geopend had.

Hij herkende het aan een paar beeldhouwde versierselen en het bevond zich ongeveer juist boven de ingang van het gebouw.

Nu was het al heel gemakkelijk, de schoorsteen te vinden, die behoorde bij het vertrek, hetwelk Raffles en Brand zoëven vluchtig onderzocht hadden, en waar naar alle waarschijnlijkheid de leden van het diamanten-

consortium zouden komen om hun plannen vast te stellen.

Raffles opende de kleine tas, waarin hij de microfoon had meegevoerd, en zorg dragende dat het niet tegen de wanden van de schoorsteen slingerde, liet het kleine toestel behoedzaam, omlaag zakken.

Er bevond zich een bijna twintig meter lang snoer aan, en de helft bleek meer dan voldoende te zijn.

Raffles schakelde aanstands het kleine element in, dat deel uitmaakte van de microfoon, en bracht de hoorn daarna aan het oor.

Brand, die geen oog van hem had afgewend, zag dadelijk een uitdrukking van tevredenheid op het gelaat van de Gentleman-Inbreker verschijnen.

Raffles, het toestel steeds tegen het oor gedrukt, beduidde Brand, dat hij kon gaan zitten, en zelf nam hij op de deksteen van een lage schoorsteen plaats, en dat bleek geen overtollige maatregel te zijn, want het duurde ruim een half uur, voor Raffles eindelijk de ontvanger aan zijn oor nam, en op zachte toon zei, terwijl hij het toestel voorzichtig inpalmde en naar zich toetrok:

— De vergadering is afgelopen, mijn waarde. Zij waren al aan de gang, toen wij hier kwamen, maar het voornaamste heb ik toch kunnen horen!

— Je hebt du iets ontdekt, wat van nut voor ons is?

— Van groot nut! Ik weet wanneer zij vertrekken, met welke gelegenheid, waar zij in Rome logeren, kortom alles wat wij nodig hebben te weten.

— De zaak tussen het consortium en de heren Ponci en Stefano heeft dus reeds haar beslag gekregen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ja, zij schijnen voor een bedrag van 1.200.000 gulden eigenaar te zullen worden van de Russische juwelen!

— Een respectabel bedrag! riep Brand uit.

— Dat is het, mijn waarde, en ik weet niet zeker, of het wel gelukken zal, het helemaal in handen te krij-

gen, want de heren hebben afgesproken, dat ieder hunner een gelijk deel van de koopsom bij zich zal houden!

— Hoeveel zijn er?

— Vijf! Drie Hollanders, een Belg en een Duitser. Hun namen weet ik ook al! Zij heten Zonneveld, Bierman en Cohen, wat de Nederlanders betreft, de Duitser heet, ik had bijna gezegd natuurlijk Müller, en de Belg heb ik Gellaert horen noemen.

— Ik ken een Belgische juwelier van die naam in de Rue Neuve te Brussel, Edward, zou hij het zijn?

— Dat is best mogelijk, Charles. Ik voor mij ken drie Müllers, die hun geld verdienen in de diamantenhandel, maar ik weet natuurlijk niet wie van die drie heren het is.

— Wanneer gaan zij op reis?

— Overmorgen met de trein naar Parijs, de zogenaamde Train bleu, die om half zeven in de ochtend van het Centraal Station vertrekt.

— Reizen zij regelrecht door?

— Neen, zij zullen te Parijs overnachten, teneinde zich niet al te zeer te vermoeien. Op de ferugreis echter willen zij, als het enigszins mogelijk is, regelrecht doorgaan, waarschijnlijk om de kans van bestolen te worden zoveel mogelijk te verminderen.

— En wat doen wij?

— Wat een vraag! Natuurlijk doen wij juist hetzelfde wat die heren doen: wij vertrekken overmorgen om 6,19 u. naar Parijs.

HOOFDSTUK IV

OP WEG

Toen zij ongeveer een kwartier voor het vertrek van de trein het perron betraden, zagen zij onmiddellijk vijf heren bijeenzitten, van wie zij direct vermoedden, dat zij de leden waren van het consortium, hetwelk de Russische juwelen te Rome ging kopen.

Raffles begon aanstonds met een grondige studie van het uiterlijk zijner slachtoffers.

Zonneveld was een reusachtig gebouwd man, gitzwart, zwaarlijvig, met hangwangen, en een gouden bril op zijn dikke, kromme neus. Bierman was lang en schraal, met een puntschedel, minstens zestig jaar. Cohen zag er uit als een oude vos, rood van haar, met een sluw gelaat, doordringende, groengrijze ogen, en ver van hoofd staande oren. Müller was kort, krombenig, met een volmaakt kale schedel.

Voor alle zekerheid had Raffles voor zich en Brand eerste klasse biljetten genomen, teneinde in staat te zijn, zich als zij dat wensten, door de gehele trein te kunnen bewegen.

Wat Henderson aangaat, hij was reeds de dag te voren met de auto vertrokken en zou zeer waarschijnlijk nog vóór zijn meester te Rome aankomen.

Het uur van vertrek brak aan, en Raffles en Brand zochten hun coupé op.

De onderneming van de Grote Onbekende liet zich gunstig aanzien, want het bleek dat de leden van het consortium wel niet in hetzelfde compartiment, maar dan toch in dezelfde wagon zaten.

Zij waren allen voorzien van stevige lederen reistassen, welke zij met grote angstvalligheid schenen te bewaken.

— Wat zouden zij daarin hebben? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik denk het geld, waarmede zij de juwelen zullen betalen! antwoordde Raffles kalm. Ponci en Stefano hebben de uitdrukkelijke bepaling gemaakt dat men hen in contanten zou betalen. Zij hebben die eis moeten stellen, omdat hun principaal het zo wilde. Sterker nog, hij eist bijna een derde gedeelte van de koopprijs in goud!

— Lieve hemel! Wat een gewicht! riep Brand uit. Dan kan ik mij ook begripen, waarom die valiezen zo zwaar schijnen te zijn!

— Als ik er iets aan doen kan, Charles, dan zal ik hun zo spoedig ik kan, van een groot gedeelte van die last berijden.

— Je hebt dus je plan gewijzigd? Je wilt de koopsom, en je laat de juwelen varen?

— De juwelen lopen niet weg, en daar kunnen wij later nog wel over denken.

Intussen had de trein het station reeds verlaten, en vermeerderde gaandeweg zijn vaart. De reis was begonnen.

Raffles en Brand hadden zich op hun gemak, elk in een hoekplaats neergevleid en dat konden zij des te beter, omdat zij om een coupé hadden verzocht aan het eind van de trein, waarin slechts plaats was voor drie reizigers, en waarin de derde plaats onbezet was gebleven.

De juweliers zaten ongeveer in het midden van de lange wagon van de D-trein, die de derde in de rij was, zonder de bagagewagen te rekenen.

Juist toen de trein in volle gang was, en Amsterdam reeds ver achter zich had gelaten, passeerde er een jonge vrouw, zeer elegant gekleed, door de smalle gang, die een vluchtige blik in de halve coupé wierp, waar de beide vrienden gezeten waren, en toen langzaam verder liep, zich met de handen vasthoudend aan de raamkozijnen en de coupédeuren.

Raffles, die bij gelegenheden als deze zeer nieuwsgierig was uitgevallen, boog zich een weinig op zij, teneinde de knappe reizigster na te zien.

Zij keek nu en dan naar het voorbijsnellende landschap, ging langzaam verder, en scheen een ogenblik stil te staan voor de deur van de coupé, waarin de vijf juweliers gezeten waren.

Raffles schoof de schuifdeur zonder gerucht te maken open, teneinde het hoofd naar buiten te kunnen steken, waardoor hij de gehele gang kon afzien. Reeds ging de jonge vrouw verder, waarschijnlijk om zich naar een volgende wagon te begeven. Op dat ogenblik ontviel haar echter een klein tasje, een portemonnaie, of iets dergelijks.

Zij scheen echter van het verlies niets te bemerken, en ging ongestoord verder.

Maar het volgende ogenblik staken twee heren zo vlug hun hoofden bui-

ten de deur, dat het weinig had gescheeld, of deze lichaamsdelen waren met elkaar in botsing gekomen, en twee witte, met veel ringen versierde handen, strekten zich tegelijkertijd naar het voorwerp uit, dat daar op het grijze linoleum lag, waarmede de vloer van de gang was bedekt.

De vingers van een der handen slo-ten zich om het voorwerp, en daarop verscheen er een man in de gang, het was Zonneveld, de zwaarlijvige Amsterdamse diamanthandelaar.

Niet zonder moeite zich in evenwicht houdend, ging hij, zo snel hij kon, de mooie vrouw achterna, en hij had haar ingehaald voor het einde van de gang bereikt was.

Hij tikte de jonge vrouw even op de arm, liet haar toen het verloren voorwerp zien, hetwelk inderdaad een portemonnaie bleek te zijn, en scheen haar iets te vragen.

De jonge vrouw nam het voorwerp met een dankbare glimlach aan, en wisselde enige woorden met de vinder.

De jonge vrouw knikte hem daarop nog eens vriendelijk toe, en ging verder.

— Waar kijk je toch zo naar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Och, een klein tafereeltje, dat mijn belangstelling gaande maakt, antwoordde Raffles schouderophalend. Een dame, die haar portemonnaie verloor!

— En vond je dat nu werkelijk de moeite waard om er zo lang naar te blijven kijken?

— Zeker! Zij liet de portemonnaie namelijk met opzet vallen!

— Kom, kom, dat zal je je wel ver-

— Neem mij niet kwalijk, dat is inbeeld hebben, kwam Brand lachend.

tegendeel wel mogelijk voor iemand, die van dergelijke zaken een studie heeft gemaakt, hernam Raffles bedaard. Zij hield de portemonnaie in haar hand, die van de coupé was afgekeerd, een weinig achter haar rug, en ik kon van hieraf zeer goed zien, dat zij haar vingers plotseling dus opzette

lijk opende, zodat de portemonnaie wel op de grond moest vallen.

Raffles ging verder:

— Als een mooie vrouw, jong, uiterst aantrekkelijk, zonder enig merkbaar doel door de gang van een trein loopt, en dan een portemonnaie laat vallen voor een coupé, waarin vijf heren gezeten zijn, die ieder voor een waarde van ruim 200.000 gulden bij zich hebben, dan beoogt ze daar iets mee.

— Maar mijn hemel, Edward, als zij iets beoogt, dan moet zij van te voren iets geweten hebben! riep Charles op wanhopige toon. Wil je mij eens zeggen, hoe dat mogelijk is? Is zij ook op het dak van de diamantbeurs geklommen, voorzien van een microfoon?

— Dat waarschijnlijk niet, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Er zijn echter wel andere middelen, om zich op de hoogte te stellen!

De beide vrienden keken enige tijd uit het raampje, zonder dat zij een woord met elkaar wisselden.

De trein was het station van Haarlem reeds voorbijgedaerd, en reed nu door de fraaie streek, die zich uitstrekt tussen de bloembollenstad en Den Haag, als het ware een onafgebroken bloementuin.

Pas geruime tijd later begon Brand op zachte toon:

— Ik bedenken daar, dat er misschien wel mogelijkheid zal bestaan, hier in de trein zelf, een van de tassen in ons bezit te brengen!

— Ik vrees, dat dat moeilijk zal gaan, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. De trein is zeer vol, het is klaarlichte dag, wij zijn er in het geheel niet op voorbereid. Te Parijs is het geheel iets anders, daar zullen wij de tijd hebben, en wij kunnen ons de reis ten nutte maken om die grappenmakers daarginds, die met een miljoen in hun actentassen reizen, nauwkeurig te bestuderen.

— Benevens de mooie vrouw in haar coquette reismantel? voegde Brand er spottend aan toe.

— Welzeker, ook haar! hernam Raffles kalm. Haar zelfs in het bijzonder!

Maar stil, daar komt zij juist weer aan. Zij schijnt een weinig onrustig van aard te zijn, en schijnt niet lang te kunnen stil zitten. En weet je wat dat dametje onder meer gewend is?

— Ik zou het je onmogelijk kunnen zeggen, Edward.

— Om in de nauwe gangen van snel voortijlende D-treinen te lopen, Charles, antwoordde Raffles. Kijk maar eens, hoe zij haar voeten neerzet, en hoe zij haar démarche beheerst, ondanks het slingeren van de trein. Die vrouw reist bepaald heel veel!

— En dat is een halmsmisdaad! riep Brand schaterlachend uit.

— Spot jij maar! Zij heeft een knap en intelligent gezicht, dat zou ik niet gaarne ontkennen. Slechts een heel weinig gepoederde ogen, die van nature schitteren, en daartoe geen Bella Donna behoeven, een fijn, pikant wipneusje, en volle, rode lippen, maar andere mannen zullen daar waarschijnlijk anders over denken, zoals Zonneveld bijvoorbeeld, die daar juist zijn dik hoofd om de deur steekt, en haar als een oude sater nakijkt!

— Foei, Edward, wat een uitdrukking!

— Neem mij niet kwalijk, Charles, maar ik houd er van mijn gedachten zo juist mogelijk te formuleren, en daartoe had ik de naam, die ik zoëven gebruikte, volstrekt nodig! De man is blijkbaar zeer onder de indruk van haar charme en natuurlijk ook van het vriendelijke knikje, waarmee zij hem in het voorbijgaan gelukkig maakte.

— Weet je misschien wie zij is?

— Haar naam ken ik natuurlijk niet, maar vermoedelijk is ze weduwe, en van adel. Haar man is in de oorlog gevallen, en hij zal wel een of andere onderscheiding hebben gekregen. Kinderen heeft zij natuurlijk niet, want die zouden haar aantrekkelijkheid verminderen. Zij heeft een fraai kasteel ergens in Normandië, en een jachtterrein in het Seine-Departement. Zij is nu op de doorreis naar haar oude moeder, die een kasteel aan de Côte

d'Azur bewoont, of naar een tante, misschien een grootmoeder.

— Je lijkt wel een gedachtenlezer! Kom, kom, het zal wel blijken, dat je ditmaal de plank misgeslagen hebt, beste Edward.

— We zullen wel zien, Charles.

Op dat ogenblik ging de hoofd-conducteur van de trein voorbij, een grote gemoedelijke man, met een dikke hangsnor.

Raffles wenkte hem binnen, bood hem een fijne sigaar aan, en vroeg op vertrouwelijke toon:

— Die mooie dame, die je zoëven

gepasseerd moet zijn, chef, weet je wie die is?

— Ja, mijnheer, antwoordde de goedge reus, dat heb ik van haar dienstmeisje gehoord, een Vlaamse!

— Vertel eens op, zij boezemt mij belang in.

— Zij is een Franse adellijke dame, mijnheer, een gravin of zo iets, en weduwe, zonder kinderen. Haar man is een jaar of zes als kapitein in de laatste oorlog gesneuveld. Zij heeft een paar kastelen, en op het ogenblik is ze onderweg naar haar grootmoeder, die in Nantes woont, daar ergens in het Zuiden van Frankrijk. En mag ik nu even uw biljetten zien, heren?

HOOFDSTUK V

IN HET GRAND HOTEL

Zodra de conducteur zich verwijderd had, na een blaadje uit de beide boekjes te hebben gescheurd, welke Raffles en Brand hem toestaken, bleef Brand nog enige tijd met open mond zitten, en vond pas na geruime tijd de kracht om uit te roepen :

— Dat is sterk ! Neem mij niet kwalijk, Edward, maar dat is een flauwe grap ! Je moet dat natuurlijk geweten hebben !

— Ik verzeker je van niet, Charles, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik had die dame nog nooit gezien, en ik had ook nog niemand naar haar gevraagd, vóór ik bij de conducteur informeerde. Ik laat mij echter volstrekt niet voorstaan op mijn doorzicht. Ik moet het tot mijn spijt van haar getuigen, de meeste avonturiersters hebben weinig oorspronkelijkheid, en zij volgen de afgebakende paadjes, reeds eeuwenlang betreden door anderen, die haar zijn voorgegaan ; zij gebruiken tot op de draad versleten trucs, waarvan men zou geloven, dat zij nu toch wel eindelijk doorzien moeten worden. Dat dit echter niet het geval is, dat nog altijd domoren en ijdele lieden zich laten bedriegen, toont voldoende aan, dat die dames zich ook volstrekt geen moeite behoeven te geven, iets nieuws uit te denken. Waarom zouden zij ook,

als het voldoende is het oude en beproefde recept toe te passen, en zich voor weduwe, gravin en schatrijk uit te geven ? Die slimme vrouw weet natuurlijk drommels goed, dat een alleenreizend man, wie hij ook zijn mag, steeds bezielde is met een zekere lust naar avonturen. Hoe het komt, zou ik niet weten te zeggen, maar het feit dat zij zich voortbewegen op vreemd gebied, het zij op een schip, in een trein of in een auto, schijnt de meeste mensen te prikelen tot avontuurlijke daden. En meestal liggen die daden op het gebied van de liefde. Je kunt dus wel begrijpen, welk een attractie een jong en mooi meeuwtje, bovendien van adel, wel moet uitoefenen op een Amsterdamse juwelier !

— Ook als hij 20.000 pond sterling in een handtas bij zich heeft, om van zijn reispenningen niet te spreken ?

— Die vergeet hij, antwoordde Raffles schouderophalend. Daarop speculeren die sluwe dames juist.

— Wil je erkennen, Edward, dat je je ondanks alles nog vergist kunt hebben, en dat die vrouw inderdaad kan zijn, wat haar dienstmeisje van haar vertelde ?

— Het zou heel toevallig, maar niet onmogelijk zijn, Charles ! Intussen blijft dan het feit, dat zij haar portemonnaie

juist op die plek laat vallen en met opzet liet vallen, daarop moet ik je nog eens uitdrukkelijk wijzen. En als die vrouw werkelijk een gravin was geweest, dan zou zij anders gereageerd hebben op het belofde gebaar van de man, die haar beurs opraapte. Zij zou hem koletjes bedankt hebben, en zonder een woord te spreken, haar weegs zijn gegaan, een Franse gravin laat zich niet in met de eerste de beste vreemdeling, die zij op reis ontmoet, en vooral niet als die man een beetje indringerig schijnt te zijn. En nu zullen wij liever eens over wat anders praten, bijvoorbeeld over het heerlijke landschap, waar de trein thans doorvliegt, veel te snel naar mijn zin!

De trein bevond zich op dat ogenblik ongeveer tussen Delft en den Haag.

Het oponthoud in de vroegere residentie duurde slechts weinige minuten en er stapten enige tientallen reizigers uit.

En evenzoveel gingen er de trein binnen, waarna de reis werd voortgezet.

Het was omstreeks half een, en Brussel was reeds gepasseerd, toen de meeste reizigers, die naar Parijs gingen, zich naar de restauratie begaven, om daar te lunchen.

Ook Raffles en Brand behoorden tot de hongerigen, die zich hierheen begaven, en het eerste wat zij zagen, toen zij door de smalle deur binnentraden, was het groepje diamantenhandelaars, allen voorzien van hun onafscheidbare reistas, en slechts een tafeltje daar vandaan de Franse gravin met haar dienstmeisje, een knappe blondine, die het Frans evengoed als het Vlaams scheen te spreken.

Zonder zich schijnbaar in het minst te bekommeren om hun medereizigers, zochten Raffles en Brand zich een plaatsje uit, vanwaar zij het vijftal handelaars, zowel als de schone jonge vrouw, in het oog konden houden.

En wat Raffles voorspeld had geschiedde: onder een of ander handig gevonden voorwendsel, wist de gravin, of wat zij dan anders zijn mocht, de kennismaking opnieuw aan te knopen.

Brand boog zich een weinig naar Raffles toe, en zei:

— Ik moet nu zelf bekennen, dat zij voor een gravin wel wat opvallend werkt met haar mooie, zwarte ogen! En als ik mij niet sterk vergis, dan raakt Zonneveld langzamerhand geheel en al onder haar bekooring.

— Daarop is het spel van die vrouw immers in hoofdzaak gebaseerd, mijn waarde, zei Raffles schouderophalend. Als zij niet mooi en verleidelijk waren, zouden die pogingen volstrekt geen resultaat hebben. Zij mochten dan gravin zijn en weduwe, en rijk zoveel wij wilden, Zonneveld zou er zo koud als ijs voor blijven, en het zou haar onmogelijk zijn, hem te brengen waar zij hem wil hebben.

— En waar zou dat zijn, denk je?

— Nu, zonder in bijzonderheden af te dalen, mijn waarde, in haar onmiddellijke nabijheid, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Het spreekt vanzelf, dat zij hem in Parijs niet zal loslaten. Zij zal integendeel alles in het werk stellen om hem in haar netten te lokken. Misschien zal zij wel pogen hem te bewegen, in haar gezelschap verder te reizen, naar het Zuiden van Frankrijk en zijn reisgenoten in de steek te laten.

— Maar dat zou toch een onzinnige poging van haar zijn, Edward, meende Brand. Zij moet toch begrijpen, dat die vijf reisgenoten de afspraak hebben gemaakt elkaar onder geen beding te verlaten.

— Dat zal zij ook wel begrijpen. Geef die vrouw een uurtje, om met hem alleen te zijn en dan zal hij wel een andere indruk op je maken! Nu al lees ik iets op zijn gezicht, dat mij waarborgt, dat de sluwe vrouw zich niet vruchteloos zoveel moeite geeft! Hij is al in het net, zij heeft niets anders te doen dan het voorzichtig dicht te halen, vooral niet te ruw, opdat de vogel niet ter elfder ure zal ontsnappen!

Toen Raffles en Brand hun coupé weer gingen opzoeken, zaten de juweliers, zowel als de Franse gravin nog altijd op dezelfde plaats en het was dui-

delijk te zien, dat Zonneveld zijn uiterste best deed, een goede indruk op de mooie Française te maken.

Nauwelijks vijf minuten over de tijd, om half acht in de avond, hield de trein stil in het Gare du Nord te Parijs.

Zij keken ook uit naar de gravin en zagen haar, vergezeld door haar kame-niertje snel naar de uitgang gaan. Zij droeg een klein handvalies, dat blijkbaar nog al zwaar was, en op een gegeven oogenblik schoot Zonneveld toe, haar van haar valiesje ontlastte, en nu zwoegend op de uitgang toeging.

Raffles en Brand keken eens naar de vier andere heren.

Hun gelaat stond nog al stuurs en zij schenen het slechts half goed te vinden, dat hun collega zich zo verdienstelijk maakte.

Het was echter niet uit te maken of die stuursheid veroorzaakt werd door jalouzie, dan wel door de vrees, dat hun reisgezel zich wat al te onafhankelijk betoonde.

— Hij heeft het al aardig te pakken, merkte Brand zacht op, terwijl hij zich naar Raffles toeboog.

— De man is voor de haaien, Charles, bevestigde Raffles. Intussen zou ik dit voor geen geld hebben willen missen, ik ben zeer benieuwd hoe zij het zal aanleggen, hem van zijn geld te ontlasten.

— Zou zij nog een medeplichtige hebben, behalve die zogenaamde kame-nier ?

— Dat is zo goed als zeker ! Zij hebben altijd wel een handlanger, die moet ingrijpen, als de zaak misschien op het laatste oogenblik spaak dreigt te lopen. Ik meen in de trein, en ook hier onder de reizigers, een individu met strogeel haar en merkwaardig lichte ogen te hebben gezien, die haar een paar malen van uit de verte aankeek, ik durf echter niet zeggen, of hij een medeplichtige is.

— Wat gaan wij nu doen ?

— Natuurlijk ook logeren in het Grand Hotel ! Ik heb je immers al gezegd, dat ook de juweliers daar hun in-trek zullen nemen ? Het is een ouder-

wets, maar nog altijd het beste hotel van Parijs, en in het hartje van de stad gelegen, aan de grote boulevards !

— Maar wij zullen in het oog lopen, Edward ! Natuurlijk hebben de andere acteurs in deze comédie ons in de trein gezien !

— Dat heeft volstrekt niets te betekenen, er zullen natuurlijk heel wat meer reizigers, die met die trein gingen, kamers besproken hebben in het Grand Hotel. Als het nodig is, kunnen wij ons altijd nog vermommen in het kleine huisje, dat ik hier bezit op de heuvel van Montmartre en dat ons al menigmaal grote diensten heeft bewezen.

Onder het spreken waren de beide vrienden de controle reeds gepasseerd en zij kwamen aan de uitgang, bij de standplaats der taxi's, juist toen Zonneveld galant het portier van zulk een voertuig openhield voor de gravin, terwijl de chauffeur grijnzend van zijn plaats toekeek.

Het dienstmeisje stapte ook in, het portier klapte dicht, Zonneveld boog met een brede grijnslach op zijn dik gezicht, en het voertuig reed weg.

— Hij ziet er uit als een Hannibal, na het overtrekken van de Alpen ! zei Brand op zachte toon.

— Ja, hij is zeker van oordeel, dat hij de veldslag reeds voor de helft gewonnen heeft, antwoordde Raffles glimlachend. In gedachte heeft hij zich reeds afgescheiden van zijn makkers, zijn hart is reeds bij de schone, interessante weduwe. Zo gaat het steeds en zo zal het wel blijven gaan, zolang er nog een enkele Franse gravin, echt of niet, op de wereld bestaat !

Niet zonder enige moeite wisten de beide vrienden zelve een auto te bemachtigen, en de chauffeur kreeg last, hen naar het Grand Hotel te rijden.

Zij hadden reeds van te voren kamers besproken, en konden zich dus aanstonds daarheen begeven, teneinde zich te verfrissen, waarop zij zich naar de grote eetzaal begaven.

Zij zaten daar nog niet lang, of de gravin trad binnen, in een zeer smaakvol toilet, thans geheel alleen.

— Zij is werkelijk heel mooi, mompelde Brand.

— Ja, dat gedecolleteerde toilet van rode zijde zal de arme Zonneveld de nekslag geven!

— Weet je nu al onder welke naam zij reist?

— Ja, zij heeft zich in het vreemdelingenregister laten inschrijven als gravin Chabert, zij heeft zeker veel gelezen van de Balzac!

Even later ging de deur weer open, en Zonneveld trad binnen.

Hij had zich blijkbaar zeer gehaast en was nog bezig met de gardenia, welke hij in het knoopsgat van zijn smoking had gestoken.

Brand had hem dadelijk in het oog gekregen, en mompelde op zachte toon:

— Alleen en zonder de 20.000 pond!

— Ja, de scheuring begint zich reeds te voltrekken, antwoordde Raffles glimlachend. Hij bekommert zich al niet meer om zijn reisgenoten, hij handelt als het ware voor eigen rekening. Wat het geld betreft, dat wordt op dit ogenblik natuurlijk veilig bewaard in de safe van het hotel.

— Zou hij de tas niet op zijn kamer hebben kunnen laten staan?

— Charles als dat waar was, dan verdiende die man zeker dubbel en dwars, dat ze hem onmiddellijk werd afgenomen! Blijf hier even op mij wachten, ik ga mij er dadelijk van overtuigen! Men kan nooit weten, als de liefde zich van ons heeft meester gemaakt, dan doen wij de gekste dingen!

Raffles stond op, haastte zich de eetzaal uit, en klom vlug de trappen op naar de tweede verdieping, waar zich, zoals hij wist, de kamer van Zonneveld bevond.

Hij had haar spoedig gevonden, bukte zich snel, en keek door het sleutelgat.

Het gordijn was echter reeds voor het raam neergelaten, en er viel weinig te onderscheiden.

Een hotelkamerdeur kon echter voor een man als Raffles geen hinderpaal opleveren, en daarom opende hij haar snel met een looper, na te

hebben gewacht, tot hij niet het minste gerucht hoorde.

Hij deed de deur weer achter zich dicht, draaide de schakelaar van het elektrische licht om, en had zich binnen enkele tellen overtuigd, dat de tas niet aanwezig was.

Hij wilde zich reeds weer verwijderen, toen hij op de gang zachte schreden hoorde naderen.

De schreden hielden juist voor de deur op...

De wenkbrauwen van Raffles gingen een eind de hoogte in.

— Wat heeft dat nu te betekenen? mompelde hij zacht voor zich heen. Ah, ik meen het al te begrijpen! Men komt eens poolshoogte nemen, juist zoals ik het gedaan heb!

De knop van de deur bewoog zachtjes.

— Een lelijk ding, aldus zette Raffles zijn alleenspraak voort. Die daar buiten is zal de deur openvinden en zich daarover zeker sterk verbazen! Er is niets aan te doen, ik kan de knip niet op de deur doen, daar men dat natuurlijk zou horen, en daar het zeker argwaan zou baren nu de bewoner van deze kamer beneden in de eetzaal is! Raffles, je zult door de zure appel moeten heen bijten, en je moeten verbergen!

In een oogwenk had Raffles het elektrische licht weer uitgedraaid, en zich onder het bed gerold.

Hij lag daar ternauwernood, of hij hoorde de deur voorzichtig openen en het volgende ogenblik had hij het gezicht op twee elegante schoentjes, met grote zwarte strikken versierd, twee fijne enkels, een doorzichtige zwarte kous, en de onderrand van een eenvoudige zwarte rok.

— Het kameniertje, fluisterde de Gentleman-Inbreker voor zich heen. Natuurlijk, zij komt eens een kijkje nemen. Ik zou wel eens willen weten wat er bij haar omgaat, nu zij de kamerdeur open heeft gevonden.

Het licht ging aan, en de deur werd zacht dicht gedaan.

En nu bewogen de kleine voeten zich snel door de kamer.

Er werd een wandkast geopend, het gordijn voor het raam werd een weinig opgelicht, de deurtjes van een ladekast werden geopend en toen kwamen de voetjes regelrecht op het bed toe.

— Ai ! kwam Raffles, de zaak neemt een ongewenste keer ! Ik geloof, dat het lieve kind zich eens wil overtuigen, of er iets onder het bed staat of ligt.

Raffles rolde zich zo dicht mogelijk tegen de muur, en hij prees zich gelukkig, dat het bed niet met het hoofdeinde, maar met een der langste zijden tegen de muur geplaatst was.

Het kameniertje had zich op de knieën geworpen, en een tastende hand, die Raffles bijna aanraakte, voelde onder het bed of daar soms iets verborgen was.

Het volgende ogenblik kon Raffles ontdekt worden.

Maar het meisje zette haar onderzoek niet verder voort ; zij scheen te begrijpen, dat het valies niet onder het bed kon staan, richtte zich weer op, en ging haastig naar de deur.

Daar stonden de voetjes weer stil.

Het licht werd gedoofd, de deur werd voorzichtig geopend en even daarna weer gesloten.

Raffles bleef nog enige ogenblikken onbeweeglijk in dezelfde houding, kwam toen snel onder het bed uit, en trad ijlings op de deur toe.

Hij bleef enige ogenblikken in luisterende houding staan.

Pas toen hij zich overtuigd had, dat hij niet het minste gerucht meer hoorde, opende hij voorzichtig de deur, stak het hoofd door de opening, en keek in beide richtingen de brede gang af.

Daar de meeste gasten nog altijd in de grote eetzaal aanwezig waren, of in een ander restaurant dineerden, was het op dit ogenblik zeer stil in de corridors van het grote hotel, en Raffles kon dan ook vlug naar buiten treden en de deur weer met zijn looper sluiten, zonder dat iemand het opmerkte.

Zonder zich te overhaasten daalde hij de trappen weer af, trad de eetzaal binnen, die reeds helder verlicht was, en nam weer naast Charles Brand plaats.

Deze behoefde slechts een enkele blik op het gelaat van de Gentleman-Inbreker te werpen, om zich te overtuigen dat diens poging vruchteloos was geweest.

— Niets ? vroeg hij op zachte toon.

— Er was niets, Charles ! Maar er kwam wel wat, een paar fijne voetjes, gestoken in lage schoentjes, en die hoogstwaarschijnlijk toebehoorden aan niemand anders dan aan Philomeentje, het Vlaamse dienstmeisje van mevrouw de gravin Chabert !

— Mijn hemel, wat kwam zij uitvoeren ? vroeg Brand op verschrikte toon.

— Wel, juist hetzelfde als ik, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar, dan moet ze je daar toch hebben verrast ?

— Dat zou zij ook zeker hebben gedaan, als ik mij niet bijtijds aan haar gezicht onttrokken had door snel onder het bed te kruipen. Het was wel weinig heldhaftig, maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarin de voorzichtigheid het beste deel van de heldenmoed is ! Het zou dwaas zijn, vooral omdat ik nog niet wist, wie er aankwam, mij in de kamer van een andere gast te doen betrappen, waarin ik, zoals dat in de rechtstaal heet « wederrechtelijk binnengedrongen » was.

— En toen ging zij weer zoals zij gekomen was ?

— Zo is het !

— Ze zal zich wel zeer verbaasd hebben over de omstandigheid, dat ze de deur openvond !

— Dat denk ik ook ! Zij zal echter wel gemeend hebben, dat Zonneveld de deur kalm openliet, omdat er nu in zijn kamer toch niets meer was, de moeite van het wegnemen waard ! En vertel mij nu eens, wat hier geschied is in die tijd !

— Niet heel veel bizonders ! Zonneveld heeft een paar woorden gewisseld

met de gravin en het is duidelijk waar te nemen dat hij hoe langer hoe meer onder haar betoverende invloed komt. Ik kan mij echter niet goed voorstellen, hoe die vrouw, als zij inderdaad een avonturierster is, die tas in handen denkt te krijgen, die zich thans bevindt in de

safe van het hotel!

— Daar blijft zij toch niet ten eeuwige dage! Eens moet toch het ogenblik aanbreken, waarop Zonneveld zijn tas weer opvraagt, om er mee naar Rome te gaan en op dat ogenblik wacht zij, met het geduld van een kat.

HOOFDSTUK VI

MIDDERNACHT

Omstreeks half negen maakten de vijf heren van het consortium zich gereed, om, ieder naar zijn smaak, de avond te passeren.

Zij zouden pas de volgende dag verder reizen, en daar hun geld zich veilig in de brandkast van het hotel bevond, konden zij die avond aan het vermaak wijden.

Fellaert maakte echter een uitzondering; hij was dadelijk na het diner, dat hij met zijn vier collega's gebruikt had, naar zijn eigen woonhuis vertrokken, en zou daar de nacht doorbrengen, om zich de volgende ochtend aan het station weer bij zijn reisgenoten te voegen.

Bierman, Cohen en Muller namen het besluit, zich naar de Folies Bergères te begeven, aldus de oude traditie volgende, maar zijn drongen vruchteloos bij Zonneveld aan, hen te vergezellen.

De Amsterdamse juwelier trok een geheimzinnig gezicht, kneep zijn ogen half dicht, en verklaarde dat hij « andere plannen » had.

Zijn beide landgenoten trokken een zuurzoet gezicht, want zij begrepen zeer

goed waarin die plannen bestonden, maar zij maakten geen enkele opmerking en bepaalden er zich toe, in zichzelf iets te brommen van « hoe ouder hoe gekker », « zijn vrouw moest het weten », en meer van die verwijten, waarvan Zonneveld zich echter in het minst niets scheen aan te trekken.

Hij scheen zeer in zijn schik te zijn, wreef zijn dikke handen, draaide zijn zware knevel op, en bekeek zich in het kleine zakspiegeltje, dat hij ten allen tijde bij zich droeg.

En zo vertrokken Muller, Bierman en Cohen met een auto naar de plek van het wufte vermaak, terwijl Zonneveld zich naar zijn kamer begaf, daar zijn toilet nogmaals aan een grondige inspectie onderwierp, een rijkelijk gebruik maakte van pommade en haarwater, en eindelijk over zijn werk tevreden kon zijn.

Intussen bevond gravin Chabert zich in haar eigen kamer, op dezelfde verdieping gelegen, en Philomeentje stond tegenover haar.

Zij zat voor de kaptafel, maakte

haar haar opnieuw op, en vroeg toen, zich half naar de blonde Vlaamse omwendend :

— Is het zo goed, Philomeentje ?

— Die lok boven je rechteroor nog wat naar voren, Gaby, antwoordde het meisje.

— Waar is Gaston ? hernam de avonturierster.

— Een verdieping boven ons !

— Zeg hem, dat hij goed op moet letten, misschien doet zich vannacht nog wel een gelegenheid voor, ofschoon ik het zelf niet geloof ! Heb je absoluut niets in de kamer gevonden ?

— Voor geen franc waarde ! De kerel schijnt alles bij zich te dragen ! En, zoals ik wel dacht, zijn tas is in de safe van het hotel ! Daarom heeft hij natuurlijk ook zijn kamerdeur niet afgesloten.

— Kon je zó maar naar binnen ? vroeg Gabrielle verwonderd. Weet je het zeker ?

— Je houdt mij toch niet voor half dwaas ? hernam Fientje een weinig ongeduldig. Denk je dat ik niet weet of ik een looper moet gebruiken, ja of neen ?

Juist op dat ogenblik werd er op bizondere wijze aan de deur geklopt, en toen Philomeentje de deur opende, stak een jongeman met vlassig haar zijn hoofd om de kier, en vroeg fluisterend :

— Bijt hij toe ?

— Ik kan hem al om mijn vinger winden, antwoordde de gewaande gravin glimlachend.

— Je denkt dus morgen met hem samen verder te kunnen reizen ?

— Ik ben er zeker van !

— Dan moet het maar in de trein gebeuren ! Ik zal zorgen, dat ik op mijn post ben, en als je de tas op de gewone manier te pakken hebt, dan laat je haar snel door Fientje aan mij brengen. Ik verlaat dan de trein op het eerste het beste station, of misschien kan ik er wel afspringen, en je weet waar je mij vinden kunt !

— Waar gaan jullie nu naar toe, vanavond ?

— O, heel deftig, antwoordde Gabrielle minachtend. Een gravin kan na-

tuurlijk niet naar, een gewoon café-chantant gaan ! Wij gaan een paar acten zien van « Carmen » in de Grote Opera ! Daarna souperen wij waarschijnlijk in Tivoli, en dan...

— De rest kan mij niet schelen, viel Gaston haar in de rede. Als je maar zorgt, dat je mij het wild onder schot brengt. Dus tot morgen in de trein naar het Zuiden !

Gaston knikte de beide vrouwen toe, en was het volgende ogenblik weer verdwenen.

Gabrielle voltooide haar toilet, en zij mocht zonder grootspraak van zichzelf getuigen, dat er weinig mannen te vinden zouden zijn, die weerstand zouden kunnen bieden aan haar charme.

Toch wist zij zich waardig en gereserveerd voor te doen en Zonneveld moest wel een grote dunk krijgen van zijn eigen onweerstaanbaarheid als hij bedacht, dat hij deze schone, trotse gravin in zulk een korte tijd had weten te veroveren.

Het was reeds bij negenen, toen een taxi door de grote koetspoort tot voor het terras van het hotel reed, en daarin stapten de gewaande gravin en de overgelukkige Amsterdamse diamanthandelaar.

Raffles en Brand hadden van dit alles niets gemist, en zij waren dus volkomen op de hoogte van het avontuur, waarin de man zich hals over kop geworpen had.

Zij hadden de man met het vossengezicht en het vlasblonde haar een paar malen in het hotel gezien, en zij twijfelden er nu niet langer aan, of dit moest de handlanger zijn, die later een rol bij de beroving zou vervullen.

Toen de beide vrienden die avond omstreeks elf uur in het restaurant van het hotel zaten, zei Brand op zachte toon :

— Denk je dat wij nog tot Rome zullen doorreizen, Edward ?

— Dat kan niemand vooruit zeggen, antwoordde Raffles.

— En Henderson ?

— Hij moet thans te Rome zijn, en ik zal hem nog vannacht een telegram zenden; hij moet dadelijk terugkeren, en in Arles of in Toulon op nadere orders van mij wachten. Ik denk wel dat wij zijn hulp niet nodig zullen hebben. Het is duidelijk, dat de avonturiers de aanslag in de trein zullen uitvoeren, want Zonneveld zal zijn tas weer bij zich nemen op het oogenblik, dat hij het hotel verlaat, om zich naar het station te begeven.

— En wij?

— Wel, wij reizen natuurlijk met hen mee! En als er in de trein iets gebeurt, als zich geen gelegenheid voor mevrouw de gravin voordoet, zich gedurende de reis van het geld meester te maken, dan volgen wij hen tot Rome.

Nog enige tijd hielden de beide vrienden zich in de eetzaal op, en daarop gingen zij naar hun kamers, die naast elkander waren gelegen, dicht bij een der brede trappen van de tweede naar de derde verdieping.

Het middernachtuur had reeds geslagen, en het werd reeds stiller in het grote hotel, toen een man met een smal vossengezicht en vlaskleurig haar zich voorzichtig heenboog over de leuning van de brede trap, die van de tweede naar de derde verdieping leidde, en naar

beneden keek, zo, dat hij een vrij groot gedeelte van de brede gang kon overzien.

Telkens als hij voetstappen hoorde, richtte hij zich op, en hield zich, alsof hij langzaam de trap afdaalde of besteeg.

Maar eindelijk scheen zijn geduld te worden beloond.

Want daar naderde Gabrielle, vergezeld door Zonneveld, wienst donkere ogen van opwindung schenen te schitteren.

Het paar ging snel langs de trap, en stond stil voor de deur van Zonneveld's kamer.

Deze stak vlug zijn sleutel in het slot, de deur ging open... de juwelier en de avonturierster traden haastig en geruisloos binnen, nadat de vrouw schijnbaar angstig, schuwe blikken terzijde had geworpen, om zich te overtuigen, dat niemand haar zag..

En daarop ging de deur zachtjes dicht.

Op het gelaat van de man met het sluike, vlasblonde haar vertoonde zich een lelijke grijns.

Hij besteeg vlug de trap weer, en mompelde grinnekend voor zich heen:

— Dat zaakje is in orde!

HOOFDSTUK VII

WAAR HET GELD BLEEF

Juist op tijd vertrok de trein naar het zoele Zuiden.

Maar de heren Bierman en zijn drie collega's Muller, Cohen en Gellaert, hadden vruchteloos gewacht op de komst van Zonneveld, en tenslotte hadden zij wel het besluit moeten nemen, zonder hem te vertrekken.

Op het allerlaatste ogenblik, een paar seconden vóór de trein zou vertrekken, kwam een telegrambesteller het perron opsnellen, luid schreeuwende :

— Telegram voor Gellaert ! Telegram voor Gellaert !

De Belgische juwelier wenkte de jongen, legitimeerde zich snel, brak het telegram open, en las met luide stem aan de anderen voor :

— *Ben overgelukkig. Vertrek met de volgende trein. Wacht mij te Rome.*

Zonneveld.

Bierman slaakte een vloek, en bromde tussen de tanden :

— Ik wist wel, dat er zo iets met Zonneveld aan de hand was ! Wij hadden die Don Juan thuis moeten laten, hij houdt ons onnodig op ! Nu zullen wij een halve dag werkeloos te Rome op hem moeten wachten.

En zo vertrok de trein van half negen met de vier juweliers, terwijl het vijfde lid van het consortium zich nog eens uitrekte en het besluit nam met de volgende trein, in gezelschap van zijn schone gravin, tot aan de Italiaanse grens verder te reizen.

Het was omstreeks half twee in de namiddag, en Zonneveld en Gabrielle hadden gezamenlijk geluncht, onder het vaderlijk oog van de oberkellner, die heel nauwkeurig wist wat er die nacht was voorgevallen, en lieten zich nu gezamenlijk, terwijl Fientje in een andere auto met de grote koffer volgde, naar het Gare d'Alliance rijden.

Zonneveld was in de wolken, maar daarom hield hij niet minder stevig zijn valies vast, met de kostbare inhoud, die hij, alvorens het hotel te verlaten, in het kantoor van de gerant nog eens had nageteld.

Hij had drie plaatsen besteld in de trein naar het Zuiden, twee, voor zichzelf en de gravin in de eerste klasse, en een voor het kameniertje in de tweede klasse, want hij wilde het liefst zoveel mogelijk alleen zijn met de bekoorlijke Française.

Op nog geen vijftig schreden achter deze beide auto's volgde een andere huurauto, waarin Gaston gezeten was, die van alles op de hoogte was gehouden, en nu met dezelfde trein zou reizen.

De reis zou met een tamelijk grote omweg, plaats hebben over Lyon, Arles, Marseille, Nice en Genua, om verder over Livorno de Eeuwige Stad te bereiken.

Het duurde vrij wat langer dan de reis door Zwitserland, maar Zonneveld zou dan ook des te langer kunnen genieten van het gezelschap van zijn schone verovering.

Zodra hij was ingestapt, plaatste Zonneveld zijn kostbare tas boven zich in het net, was daarna Gabrielle behulpzaam bij de plaatsing van haar eigen kleine valies, en het zich ontdoen van haar mantel.

Juist op tijd vertrok de trein, maar Zonneveld had tot zijn spijt en teleurstelling moeten zien, dat er nog drie andere reizigers in zijn compartiment plaats namen.

Van een teder tête à tête zou dus voorlopig geen sprake kunnen zijn.

Maar gelukkig tegen twee reizigers reeds te Sens uit, en slechts een bejaarde, tamelijk slaperige heer bleef in het compartiment achter.

Zonder zich aan de tegenwoordigheid van deze reiziger te storen, boog Zonneveld zich over de kleine hand van de gravin heen, welke zij hem glimlachend poogde te onttrekken, en overdekte ze met vurige kussen.

Na enige tijd haalde Gabrielle een kleine gouden sigarettenkoker te voorschijn, en nam er een sigaret uit, terwijl zij daarop de koker glimlachend aan Zonneveld voorhield.

Zonneveld liet zijn aansteker werken en hield het vlammetje bij de sigaret, welke Gabrielle met de spitse vinger-tjes tussen haar lippen had gestoken, en stak daarop zijn eigen sigaret aan, terwijl de avonturierster zijn bewegingen met een loerende blik volgde.

Haar gelaat was echter weer een en al glimlach toen de juwelenhandelaar de sigaret had aangestoken, zijn aansteker dicht knipte, en haar toekeek.

— Zo zou ik nu mijn gehele leven met je willen reizen, lieveling, kwam hij, terwijl hij haar een hartstochtelijke blik toewierp. Nu pas weet ik wat leven is! Je hebt mij tot de gelukkigste van alle stervelingen gemaakt!

— Dat zeggen de mannen altijd, hernam Gabrielle pruilend. Je zult weer naar je land terugkeren, en dan zul je mij vergeten hebben!

— Nooit! riep Zonneveld op hartstochtelijke toon. Ik zal je nooit kunnen vergeten, Gaby en als het niet volstrekt noodzakelijk was, dat ik naar Rome

ging, dan zou ik je verlof vragen je reeds nu een bezoek op je kasteel te mogen brengen.

— Je zoudt er op dit ogenblik niet erg welkom zijn, mijn waarde. Het krioelt er van schilders en behangers, timmerlieden en ander werkvolk, want er worden grote herstellingen aangebracht, die ik tot dusverre altijd had verschoven. Maar zodra alles gereed is, moet je mij bepaald komen opzoeken!

— Ik verlang niets liever, Gaby!

Enige ogenblikken rookte de juwelier zwijgend voort. Toen zei hij, de sigaret onder zijn neus heen en weer bewegend:

— Een heerlijke sigaret, maar er is een eigenaardige aroma aan!

— Geen wonder, zij worden speciaal voor mij vervaardigd, antwoordde de avonturierster lachend, maar haar ogen hadden een loerende uitdrukking.

Zij had, toen zij haar slachtoffer een sigaret presenteerde, haar polshorloge geraadpleegd, na zich te hebben overtuigd, dat de trein zo juist het station Montbart gepasseerd was, ongeveer een uur rijdens van Dijon verwijderd.

De oude heer naast hen was nu volkomen in slaap gesukkeld, en scheen volstrekt niets te bemerken, van hetgeen er om hem heen gebeurde.

Toen Zonneveld de sigaret bijna geheel had opgerookt, bracht hij met een vaag gebaar de hand aan het voorhoofd en zei, terwijl hij de lippen met de tong bevochtigde:

— Het is hier vreselijk warm, zouden wij niet een raampje open zetten?

— Maar het staat half open, Maurice, antwoordde de gewaande gravin.

— Dat is vreemd, ik heb het zo benauwd... ik... het is mij alsof mijn hoofd in vuur staat... ik word zo duizelig... mijn tas... mijn tas...

Zonneveld had deze laatste woorden onbewust in zijn eigen taal gesproken, maar Gabrielle scheen ze uitstekend te begrijpen, want haar zwarte ogen vlogen onwillekeurig naar het valies boven het hoofd van haar slachtoffer.

De juwelenhandelaar was half van de bank opgestaan, en scheen de hand naar

zijn tas te willen uitstrekken. Maar halverwege viel hij machteloos weer neer. Zijn hoofd viel op zijn borst. Hij trachtte de ogen wijd te openen, maar zij vielen zijn ondanks dicht. Zijn lippen bewogen zich, maar geen enkel geluid kon hij voortbrengen.

Toen zakte hij in de hoek neer, een rilling liep als een zenuwtrekking over zijn gelaat, en toen lag hij stil.

De oude heer was een ogenblik te voren wakker geworden, en staarde de reiziger naast zich verschrikt aan.

Toen wendde hij de blik naar de gewaande gravin, en zei :

— Kijk toch eens wat er met mijnheer gebeurt, madame ! Wat scheelt hem toch ?

— O, die vreselijke flauwtes ! riep Gabrielle op wanhopige toon. Mijn man verkeert in groot gevaar, mijnheer ! De dokter heeft gezegd, dat deze toestand, waarin hij thans verkeert, ernstige gevolgen kan hebben ! Zijn wij nog ver van een station ?

— Wij zijn hoogstens tien minuten van Dijon verwijderd !

— Dan moeten wij daar uitstappen ! riep de avonturierster op wanhopige toon. Ik durf niet verder met hem reizen, zolang hij in deze toestand verkeert !

— Wilt gij dat ik aan de noodrem trek, madame ?

— Neen, dat is volstrekt niet nodig, mijnheer, antwoordde Gabrielle haastig. Zijn leven loopt geen onmiddellijk gevaar en wat zou het ons ook helpen, als de trein midden in de vlakke stilstand ?

— Wil ik eens gaan kijken of er misschien een dokter in de trein is ?

— Dat is heel vriendelijk van u, mijnheer, maar een dokter kan hem toch niet helpen. Hij ontwaakt steeds uit zichzelf uit deze toestand. Maar gij zoudt mij een groot genoegen kunnen doen, als gij even een wakend oogje op hem wilt houden, totdat ik zijn bagage aan mijn kamezier gegeven heb, zodat wij dadelijk kunnen uitstappen.

— Natuurlijk ben ik tot uw dienst,

mevrouw, antwoordde de gediensige grijsaard.

Gabrielle stond op en tilde, geholpen door de oude heer, het zware valies uit het net.

Zij opende de deur van het compartiment, betrad de gang, liep haastig de wagon ten einde, en vond daar, even vóór de harmoniacdoorgang, Philomeentje reeds op haar wachten, blijkbaar zeer opgewonden.

— Pak aan ! beet de avonturierster haar toe, terwijl zij haar het valies in de handen duwde. Geef het dadelijk aan Gaston, en laat hij zorgen, dat hij zich in de drukte op het perron direct uit de voeten maakt.

— Is alles goed gegaan ?

— Voortreffelijk ! Hij slaapt als een os, en in de eerste uren wordt hij zeker niet wakker !

— Wat doet jij ?

— Heb je je verstand verloren ? siste de avonturierster ongeduldig, weet je dat niet meer ? Ik stap natuurlijk met hem mee uit, en ik laat hem naar een zekenhuis brengen, maar wij samen smeren 'm over de Zwitserse grens, maak nu dat je weg komt !

Zij duwde Fientje in de doorgang, en haastte zich zelf naar de coupé terug.

De oude heer keek nog altijd zeer ontdaan naar het bewegingloze lichaam van zijn reisgenoot.

Het scheen hem op te luchten, dat de « echtgenote » van de arme man weer terugkeerde.

— Mijnheer uw man heeft zich in het geheel niet bewogen, madame, zei hij met bevende stem. Wat scheelt hem toch ?

— Het is een soort verlamming, mijnheer, antwoordde de zogenaamde gravin met tranen in haar stem, ledere aanval brengt hem wat nader aan de rand van het graf en hij is toch nog zo jong ! Wat zou ik moeten beginnen als ik hem zou moeten verliezen ; zijn wij er spoedig ?

— Nog hoogstens vijf minuten, madame.

— Gelukkig, zuchtte Gabrielle.

Zij bleef dicht voor Zonneveld staan, teneinde hem zoveel mogelijk te onttrekken aan de blikken van de passerende reizigers, en haalde verlicht adem toen de trein eindelijk stilstond in het station van Dijon.

De portieren werden geopend en Gabrielle leunde uit het geopend raampje en had spoedig een paar conducteurs op de hoogte van het geval gebracht.

Twee hunner, geholpen door een kruier, tilden de bewusteloze man uit de coupé, droegen hem door de smalle gang, en vervolgens buiten het station, waar hij in een huurauto werd gedragen.

De chauffeur, die een goede fooi van « mevrouw de gravin » kreeg, ontving het bevel de bewusteloze man naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te rijden, waar de echtgenote zich dadelijk zou vervoegen, zodra zij voor haar bagage had gezorgd.

Toen zij dit echter gedaan had, dacht zij wel aan andere dingen dan zich om Zonneveld te bekommeren, maar stapte in de eerste trein, die naar de Zwitserse grens vertrok, teneinde zich bij haar beide medeplichtigen te voegen...

Intussen had Gaston, zodra de trein zich langzamerhand begon te bewegen bij de nadering van Dijon, zijn plaats verlaten, teneinde Philomeentje tegemoet te gaan, die nu het kostbare valies wel reeds van haar meesteres in ontvangst zou hebben genomen.

Daar hij haar echter niet op de afgesproken plek vond, ging hij haastig terug, een weinig ongerust, en tussen de tanden vloekend.

Hij doorliep snel de lange gang, die de verschillende wagons met elkander verbond, maar nergens kwam hij de gewaande kamenier tegen.

De trein stond stil en de portieren werden reeds geopend, toen Gaston, nu zeer ongerust, zich naar de coupé wilde begeven, waar hij zijn minnares wist, in de mening, dat er iets spaak was gelopen.

Maar eensklaps zag hij Philomeentje zitten in een derde klass coupé !

Hij trad er binnen en ging op haar toe... Zij sliep ! Hij schudde haar heen en weer, maar zij bleef rustig doorslapen.

Een der andere passagiers zei :

— Dat meisje slaapt al minstens een half uur, mijnheer. Moet zij hier uitstappen ?

— Natuurlijk, riep Gaston wit van woede. Zij moet wakker worden !

Ruw schudde hij haar heen en weer, tot zij slaperig de ogen opende en een verwilderde blik om zich heen wierp.

Zonder een woord te spreken, rukte Gaston haar woedend overeind, sloeg zijn arm om haar middel en voerde haar de coupé uit, terwijl zij ternauwernood op de been kon blijven.

Zodra de twee medeplichtigen een stille plek in de gang hadden bereikt, beet Gaston haar toe :

— De tas ! Wat heb je met de tas gedaan ?

— De tas ? Ik weet van geen tas, stamelde Fientje, die langzamerhand haar bewustzijn scheen te herkrijgen.

— Wat ? gromde Gaston, wil je soms zeggen, dat Gabrielle je de tas zoeven niet gegeven heeft ; het zou toch vlak voor Dijon gebeuren ?

— Zijn wij dan al in Dijon ? riep Philomeentje verschrikt uit. Maar dat is onmogelijk !

— Schreeuw niet zo ! beval Gaston op ruwe toon. Ga mee naar haar coupé.

Hij trok haar met zich voort, en een ogenblik later stonden zij voor het compartiment, waar Gabrielle en haar slachtoffer gezeten hadden ; thans bevond er zich niemand behalve een oude heer, die hen nieuwsgierig en een weinig verschrikt aanstaarde.

Een enkele blik was voldoende, om hen te doen zien, dat het kostbare valies verdwenen was...

Gaston trok Philomeentje weer met zich mee naar de gang, en siste haar toe :

— Wat is er gebeurd ? Waarom heb je de tas niet ? Heb je Gabrielle dan in het geheel niet gezien ?

— Neen ! Ik heb haar niet gezien !

— Wel vervloekt! Heb ik dan met beginnelingen, met uilskuikes te doen? briede Gaston op giftige toon. Wat heb je gedaan? Hoe kwam je zo diep in slaap?

Philomeentje dacht even na, en slaakte een gedempte kreet van woede en wraakzucht.

— Wat is er? vroeg Gaston ongerust.

— Nu geloof ik het te begrijpen, antwoordde Philomeentje. Een kellner uit de restauratie is mij namens Gabrielle een kop thee komen brengen, en toen ik die had opgedronken voelde ik mij plotseling zo duizelig en zwak, dat ik moest gaan zitten en ben toen zeker in slaap gevallen.

— Wat? Zij zal het toch niet gewaagd hebben...? schreeuwde Gaston. Kom mee, zij kan het perron nog niet verlaten hebben!

En zijn medeplichtige half ondersteunend, verliet Gaston de trein, juist toen deze zich weer in beweging zou zetten.

Maar van Gabrielle was geen spoor

meer te ontdekken.

De trein rolde onder de overkapping uit...

En toen de beide dieven half onbewust nakeken, zagen zij uit een der portierraampjes twee mensen leunen, die tegen hen schenen te lachen, een oude heer, met een eerwaardig gezicht en Philomeentje in eigen persoon, of ten minste iemand die sprekend op haar geleek.

En tussen hen in was een gedeelte van het kostbare valies te bespeuren.

Gaston uitte een kreet van woede en ijde dadelijk naar de stationchef.

Maar toen op het volgende grote station drie gendarmen de trein doorzochten, telegrafisch gewaarschuwd door de stationchef van Dijon, toen hadden Raffles en Brand met de buit reeds lang de trein onderweg verlaten, om korte tijd later over te stappen in de auto, door Henderson naar de plek gebracht, waar Raffles hem besteld had...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

HET RAADSEL VAN KING CHARLESSTREET

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2091. — Het Trio Desmond
2011. — Raffles en Amor	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2093. — Als het Goud lokt
2013. — De Broeder van Nicholson	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2014. — Avontuur in België	2095. — Wie was de Derde Man?
2015. — De Moord in Kamer 13	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2020. — Bloed en Goud	2098. — Rumoer om de Derby
2021. — De buitenste Duisternis	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2022. — De Waanzinnige	2100. — Moderne Piraten
2023. — De gestolen claim	2101. — Het Filmkasteel
2024. — De Bergduivel	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2027. — Het Geheime Document	2103. — Een Onderaards Drama
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2104. — De Verzonken Metropolis
2029. — «Goudhaar»	2105. — De Vreemde Chauffeur
2030. — De Smokkelkoningin	2106. — De Moord in het Cabaret
2031. — De Misdaad in de trein	2107. — De Negende Steen
2032. — De Revue-Girl	2108. — Onraad in Hollywood
2033. — Professor Shirley	2109. — Ossenkop; gang 5
2034. — De Kit van Wong Li	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2035. — De Gewaande Radjah	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2113. — Irma Sandrina
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2114. — In de val gelokt
2039. — Vijftig tegen één	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2040. — Ilona, de avonturierster	2116. — De Giftgas-centrale
2041. — De Keider des Doods	2117. — Een mislukte ontvoering
2042. — De onverwachte terugkeer	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2043. — Rode Blij krijgt een lesje	2119. — Helicopter-bandiet
2045. — Zwarte Anna	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2047. — Gevaarlijk spel	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2123. — In het Hol van de Leeuw
2049. — De Bende van Myra Bonati	2124. — Een Patient verdween
2050. — Merry-Kid de verklikker	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2051. — Het Verlaten Slot	2126. — De pseudo uitvinder
2052. — De Riolen van Parijs	2127. — De Zwarte Kaper
2053. — Rovers en Verraders	2128. — Moderne Schatgravers
2054. — Een documentenjacht	2129. — Liefde en Kunst
2055. — De Verijde Ontvoering	2130. — De Moord in Kew Gardens
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2131. — De Tijdboom
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2058. — De Kool des Doods	2133. — De Verijde Ontvoering
2059. — Jacht op Fortuin	2134. — Drie Hotelratten
2060. — De Gouden Wisselbeker	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2061. — Een Fatale Vrouw	2136. — De Bloedraad
2062. — Een moderne Blauwbaard	2137. — Een merkwaardig Duel
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2138. — Giftgasbandieten
2064. — Een Spaans Drama	2139. — Een wanhopige ontsnapping
2065. — Een merkwaardige diefstal	2140. — De Erfenis der Caraïben
2066. — Spoken op Marshy Manor	2141. — Het Drama in Cromwell Street
2067. — Chantage en Hypnose	2142. — Het einde van een schurk
2068. — De Lokstem van het Goud	2143. — In het barre Noorden
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2144. — Misdadige Onschuld
2070. — Het Revolutie Complot	2145. — De Duivel in de Vrouw
2071. — Het Verlaten Huis	2146. — Het Spook van Sèvres
2072. — Het Spel met de Dood	2147. — De Dubbelganger
2073. — Het Verstoorde Feest	2148. — Onraad op Drummond Hall
2074. — Russisch Goud	2149. — Amor en Juwelen
2075. — Een Moderne Robinson	2150. — Het geheim van de Grot
2076. — De Moord in Fenchurch-Street	2151. — Bernadette's Geheim
2077. — Het Vloodwonder	2152. — Diamanten en Liefde
2078. — De Raadselachtige Moord	2153. — Goud onder de Golven
2079. — Een Avontuur in China	2154. — Het Geheim van de Grafkelder
2080. — De Verborgene Schat	2155. — De Vrouw in het rood
2081. — De Chinese Schatkamer	2156. — Het debuut van Conny Campbell
2082. — De Bende van de Gouden Ster	2157. — Een voordelig zaakje
2083. — Sensatie in de Opera	2158. — Een duivels complot
2084. — De Folterkelder	2159. — De verliefde Juwelier
2085. — De Bedrieger bedrogen	
2086. — De Geheimen van Parijs	
2087. — Speelzucht en Misdaad	
2088. — De Diamanten Spin	
2089. — Een duivelse Uitvinding	
2090. — Parijse Autohandieten	

IN VOORBEBEIDING:

2160. — Het Raadsel van King Charles Street
2161. — Een Corsicaans Avonturier
2162. — Het Schatkamereland